СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 33. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 20-го ЛЮТОГО 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 20, 1987 No. 33. VOL. XCIV.

Пов'язують звільнення Й. Терелі з Ватиканом

Вашінгтон. — Газета „Вашінгтон Таймс" повідомила про звільнення в Совєтському Союзі з ув'язнення відомого активіста Української Католицької Церкви Йосифа Терелі.

Й. Тереля був звільнений з горезвісного табору ч. 36 в Кучині Пермської областн, де раніше загинули члени української Гельсінкської групи Олекса Тихий, Юрій Литвин і Василь Стус, а також журналіст Валерій Марченко.

Суд над Терелею відбувся в серпні 1985 року. Його засудили на сім років заслання.

Кореспондент газети „Вашінгтон Таймс" Мартін Сіф вважає звільнення Терелі спробою Міхаїла Ґорбачова зробити добре враження на Ватикан і таким чином сприяти приїздові Папи Івана Павла II в 1988 році до Совєтського Союзу на святкування Тисячоріччя Хрищення Руси- України.

Кремль уже неодноразово робив спроби встановити відносини з Ватиканом, використовуючи для посередництва італійську комуністичну партію. Орган італійських комуністів газета „Уніта" натякнула недавно, що в Москві вважають візиту Папи цілком можливою, якщо будуть виконані деякі попередні умови. Цими умовами є відмова Ватикану від підтримки забороненої Української Католицької Церкви і визнання прибалтійських республік — Литви, Латвії і Естонії складовою частиною Совєтського Союзу.

В листопаді минулого року Папа Іван Павло II заявив, що не може бути й мови про офіційну візиту в Москву. Натомість він хотів би поїхати в Литву і Україну.

Попередник Ґорбачова Константін Черненко висловився свого часу проти поїздки Папи у Вільнюс в 1984 році на святкування дня св. Казимира. Від того часу ситуація змінилася і газета „Уніта" не виключає, що совєтські власті дозволять відзначити 600-річчя заснування Литовської Католицької Церкви, до якої належать литовці-католики.

КРЕДИТІВКА В БАВНД БРУКУ

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Загальні річні збори Української Кредитівки св. Андрія відбудуться в неділю, 1-го березня ц.р., о год. 1-ій пополудні тут в залі церкви св. Андрія.

М. О'КОННОР ВКАЗУЄ НА РЯД РОЗБІЖНОСТЕЙ У ТВЕРДЖЕННЯХ СВІДКА- ІСТОРИКА

Марта Скорупська (телефоном)

Єрусалим, Ізраїль. — Адвокат Марк О'Коннор, оборонець Івана Дем'янюка тут на процесі, виявив цілий ряд розбіжностей і непідтверджених заяв ізраїльського історика-спеціяліста в питаннях жидівського голокосту Їцака Арада, якого прокуратура день раніше покликала до свідчень про концентраційний табір у Треблінці.

„Я стараюся доказати, докторе Арад, що коли ви, один з найкращих істориків голокосту, не можете зробити рішення щодо деяких критичних аспектів цієї справи, то як це можуть зробити свідки?" — поставив реторичний запит М. О'Коннор під час цілоденного перепитування Ї.Арада у третьому дні процесу.

Відкликаючись на твердження Ї. Арада попереднього дня і його пояснення відтвореної з пам'яті уцілілого Янкеля Вєрніка (помер у 1972 році) мапи і шкіців концтабору в Треблінці, М. О'Коннор показав два інші відтворення — одно в книжці Ї. Арада з 1983 року, яке він не вживав на процесі, і друге з процесу в Дюссельдорфі, Німеччина, в 1970 році, зроблене на підставі свідчень команданта табору Штенгеля і уцілілих свідків. На всіх трьох відтвореннях є різні розбіжності, що признав Ї. Арад.

У дальшому М. О'Коннор вказав на факт існування двох частин таборів — долішнього і горішнього, що стверджено у всіх свідченнях і показано на всіх мапах. Горішній табір був фактично табором смерти і з нього ніхто не вийшов живим. Він був огороджений колючим дротом і густо обсаджений деревами для камуфляжу. Чи справді могли свідки з долішнього табору бачити точно і чітко обличчя сторожів в горішньому таборі? — питав М. О'Коннор. Дальше, кожна з трьох мап різниться щодо положення дерева-шибениці в горішньому таборі.

Відтак М. О'Коннор запитав Ї. Арада чи всі сторожі були українці в Треблінці і чи існує на це його раніше твердження доказовий матеріял. Ї. Арад сказав, що ні, але деякі уцілілі називали сторожів „українцями". Чому тоді Івана назвали „Грозним", тобто російським прикметником, яким називали російського царя. Також другий названий Арадом сторож — Ніколай, російське ім'я, український відповідник якого — Микола — невідомий Ї. Арадові. Відповіді не було.

На запит на підставі чого він у своїй книжці утотожнює І. Дем'янюка з „Іваном Ґрозним", Арад відповів, що він це утотожнення взяв з американської преси від процесів І. Дем'янюка в ЗСА.

Слід відмітити, що кореспондентка „Свободи" Марта Скорупська, під час перерви, поставила кількакратно запит Ї. Арадові чому він називав всіх сторожів українцями і чи він має на це документацію. Він тільки здвигав плечима. Він признав, що йому відомо, що було багато українців, які переховували жидів, ризикуючи життям, і про це є в архіві голокосту документація.

У цьому третьому дні процесу заля була переповнена, включно з численними дітьми і молоддю, які прийшли після закінчення навчання. Біганина, шум, хіхотання створювали циркову атмосферу, а суддя тільки делікатно і нерішучо закликав до спокою. В Америці суддя до одної хвилини усунув би бешкетників зі судової залі. Тут цього не зроблено.

Після сесії, під час „брифінгу" репортерам, речники міністерства юстиції пригадували, що щоб його покарати, оскарженому муситься доказати вину „поза найменший сумнів".

Ізраїльська преса дальше поділена в опінії щодо потреби цього процесу, хоч наголошується „освідомлюючий" аспект, щоб пригадати молодшим поколінням ізраїльтян про жидівський голокост, про який багато з них нічого не знають.

У четвертому дні допитувань І. Арада зголосився ізраїльський оборонець І. Дем'янюка, адвокат Йорам Шефтель.

ЗАЯВА

У зв'язку з продовжуванням заходів для створення одної центральної репрезентації українців в ЗСА до Екзекутиви УАКРади наспіли 15-го січня 1987 року два листи: від Владики Василя Лостена, адресований до голов обох централь, д-ра Івана Флиса і Ігната Білинського з 9-го грудня 1986 року і від Конференції Безсторонніх Організацій з 11-го грудня 1986 року.

Владика Лостен, вказуючи на жахливі події в Україні і на невідрадні відносини у нашій громаді в ЗСА, апелює для загального добра поставити справу створення одної централі вище особистих чи партійних інтересів.

Конференція Безсторонніх Організацій у своєму листі, що його підписали: Єпископ Василь Лостен, о. ігумен Патрикій Пащак, генеральний вікарій Стемфордської дієцезії, д-р Ярослав Падох, ТУПА, адв. Роман Гуглевич, ЦУКА, д-р Іван Сєрант, ЦУКА, мґр Іванна Рожанковська, СУА, д-р Степан Ворох, УЛТПА, д-р Роман Осінчук, УЛТПА, інж. Юрій Базилевський, ТУІА, Іван Хамуляк, ТУІА і інж. Микола Турецький, ТУІА, звернулися з проханням до УККА і УАКР розглянути на своїх найвищих, між конвенціями форумах, можливість злуки обох централь, ідеї, яка виринула під час зустрічі голів УККА і УАКР разом з представниками Безсторонніх Організацій 4-го листопада 1986 року.

Якщо рішення УККА і УАКР будуть позитивні, тоді обидві централі повинні назначити по шість представників, з правом рішати, які разом з представниками Конференції Безсторонніх Організацій уложили б точки домовлення, на базі яких прийшло б до злуки всіх сил в одній всегромадській централі.

Виготовлення точок домовлення повинно б закінчитись до кінця червня 1987 року, а від липня повинна здійснюватись підготовка спільного конгресу, на початок грудня 1987 року, — сказано в листі.

Екзекутива УАКР розглянула обидва листи на своєму засіданні 24-го січня 1987 року і заявляє, що УАКРада стояла і стоїть на становищі одної об'єднаної центральної репрезентації українців в ЗСА, що можна осягнути через скликання надзвичайного конґресу.

Екзекутива УАКРади, беручи під увагу ситуацію в Україні і нашої громади в ЗСА, прийняла запропонований Безсторонніми Організаціями статут і назву „Український Американський Конґрес" і готова визначити своїх шість представників до Підготовчої конґресової комісії, завданням якої було б скликати надзвичайний конґрес восені цього року.

Екзекутива УАКРади

Д. Нагірний грає на першій ракеті Каліфорнійського університету

Берклі, Каліф.— Данилко Нагірний, студент другого року Каліфорнійського університету і один з найкращих українських тенісистів, з успіхом змагається на першій ракеті дружини цієї школи, вигравши перші вісім змагань.

Він є п'ятим ранґованим змагуном у найвищій клясі університетів.

Університетська газета „Дейлі Бруїн"вибрала його „Спортовцем тижня" та помістила його фото і досягнення в числі з 3-го лютого ц.р., Це сталося після блискучої перемоги Каліфорнійського університету над Пеппердайн університетом у відношенні ігор 8-1. Д. Нагірний переміг Ендрю Шнайдера, 6-4, 1-6, 6-4, який ранґований на 140 місці в світі.



Д. Нагірний

Д. Нагірний є сином д-ра Володимира і Надії Нагірних з Мейплвуду, Н. Дж. Він отримав від Каліфорнійського університету повну стипендію.

Відбудуться лещатарські змагання в Гантері

Гантер, Н. Й. — Карпатський Лещетарський Клюб повідомляє і запрошує членів і їхніх гостей на клюбові лещатарські змагання, що відбудуться в суботу, 7-го березня ц.р., тут на з'їздах гори Гантер.

Після змагань буде спільний обід, роздача нагород в українському підприємстві „Лексінгтон готель" у Лексінгтоні, Н. Й. Кімнати слід замовляти безпосередньо, телефонуючи на число (518) 989-9797. При замовленні кімнат слід згадати приналежність до КЛК.

За дальшими інформаціями і запитами зголошуватись до Юрія Попеля на адресу: 68 Meadow Ave., Franklin Park, N.J. 08823; tel.: (201) 297-0786.

У Вашінґтоні також вірять у зміни в СССР

Вашінґтон. — В офіційному Вашінґтоні, зглядно в Державному департаменті, також почали говорити про зміни в СССР і політичні та економічні „реформи", що їх намагається ввести в життя теперішній лідер Совєтського Союзу Міхаїл Ґорбачов.

Передвісником офіційної заяви речників Державного департаменту про поліпшення ситуації в СССР на гуманітарному, літературному, науковому й інших відтинках, були слова групи американських дипломатів і військовиків, між ними були два колишні державні секретарі, Генрі Кіссінджер і Сайрус Венс, амбасадор ЗСА до Організації Об'єднаних Націй Джін Киркпатрик та інші, які вже висловили свою думку на сторінках американської преси, або під час індивідуальних інтерв'ю та телевізії про свої зустрічі і розмови з М. Ґорбачовим в Москві.

Заступник асистента державного секретаря для европейських справ, Томас В. Саймонс, заявив, що зроблено поважний крок в напрямку до демократії на літературному відтинку і багатьох інших відтинках життя, якого совєтські громадяни не пам'ятають від часів Хрущовської ери, але, на думку Саймонса, „демократизацією СССР" цього процесу назвати ще не можна, бо крім звільнення більшої кількости політичних в'язнів, Політбюро не відважується вводити інших змін, які вказували б на зміну системи.

На запитання кореспондентів чи Державний департ-

(Закінчення на стор. 7)

ФОРТЕПІЯНОВИЙ КОНЦЕРТ В УІА

Ню Йорк. — Український Інститут Америки запрошує на концерт на два фортепіяни, Юліяни Осінчук та Томи Гринькова, який відбудеться в суботу, 21-го лютого ц.р., о год. 7-ій вечора, тут в приміщенні Інституту, при 2 Схід 79-та вул. Добровільні датки 10 дол., 6 дол. для емеритів й студентів. За дальшими інформаціями слід телефонувати безпосередньо до УІА на число: (212) 288-8660.

П. Плішка відвідав школу в Чикаґо



П. Плішка з дітьми „Рідної Школи".

Чикаго (Х. О. Мурська). — У суботу, 24-го січня загостив до школи українознавства Т-ва „Рідна Школа" маестро Павло Плішка, світової слави оперний співак.

Під час останньої години навчання, учні середніх та вищих кляс разом з учителями зібралися в авдиторії, щоб відсвяткувати 22-го січня. Перед святочною програмою директор „Рідної Школи" Віра Боднарук повідомила присутніх про гарну несподіванку — гостину маестра Плішки в школі українознавства. Ця небуденна зустріч відбулася завдяки старанню адв. Зенона Форовича, який розповів учням про свою ранішу зустріч з маестром Плішкою і про те, як радо маестро погодився відвідати школу.

На сцені П. Плішка розказав, як йому запам'яталися пісні, що їх співали в українській церкві, як музика манила його. Дальше пояснював силу голосу, яку треба мати, щоб могти співати в опері, про вишкіл голосу, а також про не легше життя артиста-співака з уваги на часті подорожі, які часом тривають 11 місяців у році. Маючи сім'ю, це лишає мало часу на родинне життя.

Учні ставили запити, на які маестро дуже радо відповідав. Ще здається ніколи не було такого захоплення і зацікавлення учнів, як цим разом.

Маестро Плішка від 1967 року є одним з провідних співаків Метрополітальної опери в Ню Йорку, як також виступає з такими провідними оперними компаніями як Сан Франсіско, Гюстон, Сан Дієго, Торонто і Лирік опера в Чикаґо. В Европі він співав в ЛяСкаля Ковент Ґарден, Гамбурґу, Парижі, Мюнхені, Берліні і Цюріху. Крім опери він також виступає як соліст з оркестрами Ню Йорку, Чикаго, Бостону, Лос Анджелесу, Філядельфії і Клівленду.

Він теж не відмовляється від виступів на українських імпрезах. В березні цього року він буде введений до „Палати слави" для визначних американських оперових співаків .

У СВІТІ

АССОШІЄЙТЕД ПРЕСС інформує з Бенґкоку, що лідери комуністичного В'єтнаму, звільнили 12 своїх міністрів, і мають в пляні замінити їх іншими фаховими особами, які зроблять максимум зусиль для того, щоб піднести з руїни в'єтнамську економіку. Так принайменше думають політичні і економічні спостерігачі, які від довшого часу слідкують за подіями у В'єтнамі. Про „резиґнацію" 12-ох міністрів повідомило офіційно в'єтнамське аґентство, заповідаючи рівночасно, що вибори для потвердження кандидатів до крайової асамблеї відбудуться 19-го квітня цього року. Серед звільнених міністрів є також ген. Ван Тієн Данґ, який плянував останню головну офензиву проти південнов'єтнамських і американських військ в 1975 році, яка закінчилася перемогою комуністів і здобуттям Сайґону. Загально сподіваються дальших змін в лідерстві тієї країни, але чи ці зміни врятують економіку від завмирання західні спеціялісти сумніваються.

МОЛОДІ ПАЛЕСТИНЦІ, в більшости студенти, продовжують демонструвати проти ізраїльської окупації арабських земель, у висліді чого по обох сторонах є чимало поранених осіб. Палестинці, не зважаючи на заборону окупаційної влади, маршують у поході з прапорами Палестинської Визвольної Організації, або пов'язками на рукавах зеленої, чорної і білої краски, а крім того несуть примітивно зроблені плякати і викрикують антиізраїльські гасла, домагаючись виходу Ізраїля з окупованих земель. З огляду на безпеку, офіційні речники наказали закрити школи всякого типу, крамниці, харчові підприємства тощо. Речники армії покищо відмовляються назвати число поранених, мабуть для того, щоб не створювати напруженої атмосфери.

МІХАЇЛ ҐОРБАЧОВ, особа якого є тепер в центрі уваги засобів масової інформації у зв'язку із змінами, які він намагається ввести в сіре підсовєтське життя та піднести на вищий рівень економіку СССР, відвідав у вівторок, 17-го лютого, Латвійську ССР і запевняв тамошніх мешканців, що чергові два, або три роки будуть найтяжчими у процесі змін економіки цілого Совєтського Союзу. М. Ґорбачов розмовляв на вулиці з пересічними громадянами міста Риги, столиці Латвії, запевняючи їх про добрі заміри совєтського керівництва в багатьох ділянках. М. Ґорбачова у його триденній подорожі до Латвії супроводжала його дружина Раїса та численні дорадники. Більшість мешканців тієї республіки, — кажуть політичні спостерігачі, — підтримують зміни в СССР, надіючись на покращання життя, зменшення тиску поліційного апарату, пошанування прав людини, полегші на відтинку літератури, науки, мистецтва тощо.

ПОЛІТИЧНІ АНАЛІТИКИ, які в останньому часі забирали слово у справі антикомуністичного руху в Нікарагуа, кажуть, що сили повстанців „контрас" дуже зросли в останніх місяцях і, користуючись тепер модернішою американською зброєю, вони становлять більшу загрозу для сандіністів. Сандіністи, які повністю залежні від Совєтського Союзу і виконують усі зарядження московського центру, різуміють, яку загрозу в майбутньому може становити для них антикомуністичний рух, якщо його послідовно підтримуватимуть демократичні держави світу. Речники Білого Дому твердять, що принаймні 10,000 повстанців оперують вже на території Нікараґуа і це число збільшиться на 100 відсотків за два-три місяці. Противники допомоги для „контрас", зокрема демократи в обидвох палатах Конґресу, переконані, що Уряд президента Роналда Реґена зумисно наголошує важливість і бойову силу повстанців у побоюванні, щоб Конґрес не зліквідував закону про допомогу для них.

ПРЕМ'Є-МІНІСТЕР ІРАНУ Гуссейн Мусаві заявив кореспондентам, що налети іракських воєнних літаків на іранські міста не матимуть великого впливу на висліди війни в Перській затоці. Він відмітив, що Іран поклявся вести війну з Іраком до кінця, тобто поки не буде усунений зі свого посту президент Суддам Гуссейні і нові керівники не скапітулюють перед Іраном і не запропонують мирних переговорів.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 17-ГО ЛЮТОГО ц.р., зударилися у вечірніх годинах два нюйоркські підміські поїзди, що їдуть в північну частину стейту Ню Йорк. Причини зудару ще не можна ствердити, але тільки тому, що оба поїзди їхали доволі повільно не прийшло до втрат у людях. Тільки 20 осіб було поранених, хоча в поїзді, що виїхав зі станції Ґренд Сентрал було понад 500 осіб, які саме верталися після праці домів.

ПІСЛЯ ОБШИРНИХ опитувань Роберта М. Ґейтса, що має обняти пост директора Сі-Ай-Ей на місце хворого Вілляма Кейсі, затвердження Р. Ґейтса відкладено аж до опублікування звіту спеціяльної інвестиґаційної комісії у справі т.зв. „іранського скандалу". Р.М. Ґейтс це наймолодший віком директор Сі-Ай-Ей, має 43 роки. Він однак вже довгі роки працює в цій агенції і був логічним кандидатом на наслідника В. Кейсі. Р. М. Ґейтс у своїх зізнаннях перед сенатською комісією ствердив, що Сі-Ай-Ей зробило велику помилку, закриваючи т.зв. „іранський скандал", і що він буде інформувати Президента про всі потягнення в майбутньому.

РІШЕННЯ КАЛІФОРНІЙСЬКОЇ католицької дієцезії продати право на фільмування відвідин Папи Івана Павла II для телевізійної станції, що найбільше заплатить, викликало широке обурення серед католицьких кіл і серед телевізійних станцій. Також під натиском Конференції католицьких єпископів дієцезія мусить відкинути ідею збирати фонди на покриття коштів відвідин Папи. Провідники католики Каліфорнії бороняться тим, що вони не мають досить грошей.

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ Ню Йорк Маріо Квомо, який тепер роз'їжджає з публічними виступами перед демократами, дістав несподівано корисну оцінку після останньої промови в Ню Орлінс, у понеділок, 16-го лютого ц.р. Це щораз більше вказує на це, що М. Квомо буде добиватися номінації Демократичної партії на становище президента країни в 1988 році.

В НЮ ЙОРКУ АРЕШТУВАЛИ 34-літнього адвоката Ізраїля Ґроссмана за те, що він передав конфіденційні інформації адвокатської фірми, в якій працював, шістьом особам із своєї родини та приятелям і це допомогло їм заробити 1,5 міл. дол. впродовж двох тижнів, перепродаючи вартісні папери. Головний прокуратор дистрикту Манґеттен Рудолф В. Джуліяні ствердив, що досі кара у таких випадках була надто легка і тому після останніх скандалів на Волл Стріт треба взятися до тих адвокатів, які продають інформації про фірми, в яких працюють.

ПІСЛЯ ТРЬОХ З ПОЛОВИНОЮ місяців зголосилася 20-літня студентка Барух коледжу в Ню Йорку, Мелані Ричардс, яка виграла на льотерії 8-го листопада 1986 року 12 міл. дол. Своє пізнє зголошення вона пояснює тим, що хотіли трохи успокоїтися після цієї несподіванки і боялася слави та зміни в житті, що ця виграша принесе.

ВЕРХОВНИЙ СУД стейту Ню Йорк підтримав закон міста Ню Йорку, яким можна присилувати всі клюби, які досі були лише для мужчин, щоб до них приймали також жінок. Такий закон схвалено ще в 1984 році, але помимо того досі існують ексклюзивні клюби, до яких під претекстом, що вони є „чітко приватні", приймають лише на підставі раси, релігії та статі.

У СТЕЙТІ ЗАХІДНЯ Вірджінія директор та учитель спеціяльної школи для членів секти Гаре Крішна стоять під закидом, що вони знасилували дітей, які були в цій школі. Проти членів цієї секти, що масово поселилася у Західній Вірджінії є тепер доходження також за наркотики та інші кримінальні справи, включно із вбивствами тих, які відступили від секти.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи заникають етичні засади?

Від ряду днів сторінки американської преси і усі новинки телевізійних каналів заповняє перебіг процесу у справі, кому приналежна мала дівчинка, що її назвали „бейбі М.".

Для американських адвокатів ця розправа — це прецедент, вислід якої у майбутньому матиме вплив на подібні випадки. Це ж бо вперше судова розправа має вирішити кому призначать дитину; чи справжній матері, яка її породила чи подружжю Стернів, для якого вона погодилася її вродити. Діло в тому, що справа адоптування була вже згори обговорена та точно спрецизована, а Мері Вайтгед підписала офіційно контракт, яким зобов'язалася за точно означену суму вродити дитину, штучно запліднену Вілліямом Стерном. Отже, перед судом — питання як в такому випадку вирішити, коли М. Вайтгед після народин „бейбі М" змінила свою думку і не хоче тепер віддати дитини Стернам.

Для нас, однак, цікаве не лише рішення суду, на яке всі так нетерпеливо чекають, але людська, а передусім християнсько-етична сторінка цієї наскрізь нової проблеми, яка може і напевно буде повторятися у майбутньому. Питання в тому чи можна родити дитину за гроші? Питання чи можна оправдати таку „умову", яка зайшла поміж М. Вайтгед і Стернами, навіть коли вона зі сторони бездітних батьків є вислідом їхнього шляхетного і гарячого бажання мати свою дитину.

Ми знаємо добре, що є інші, більш етичні, способи адоптування дитини, хоча вони бувають довготривалі і коштовні. Коли, однак, взяти до уваги видатки, які пов'язані тепер із процесом у справі „бейбі М" і зі сумою, яку мала дістати природна мати (10,000 дол.), — то ледве чи є різниця, поміж одним як і другим способом.

Неважливе також, що М. Вайтгед тепер уже не хоче заплати, а лише робить все можливе, щоб здобути прихильність лави присяжних та судді і здобути дитину для себе.

Тут проблема у самій основі цілої справи і в наслідках, які вона може мати на майбутнє життя і психіку — „бейбі М.".

Цікаве, що коли в цілій Америці проходить тепер боротьба проти абортів із християнських мотивів і постійно по великих містах відбуваються демонстрації та протести, а то й нищення клінік у яких роблять аборти — справа торгу породом не викликає подібної реакції.

А тут так, як і у випадку абортів, заторкнений глибоко-християнський момент і тут також ідеться про людське життя і його майбутнє.

Сьогодні „бейбі М." — це немовлятко, яке бачимо на руках матері або батька. Але це немовлятко за десять-двадцять років, незалежно кому воно у висліді процесу буде призначене, виросте на думаючу, дорослу жінку, перед якою не можна буде ніяк закрити цієї неетичної боротьби, яка тепер відбувається на очах цілого американського світу. Який вплив це буде мати на її психіку, на розвій її життя? Якось досі не розглядають цього психологи, які так численно заступлені на процесі і які так точно аналізують почування природної матері і прибраних батьків, беручи на увагу кожне сказане слово, кожну телефонічну розмову.

Бідна ця маленька дівчинка, яка не просилася сама на світ, а якої дрібне життя стало джерелом ще однієї великої сенсації. А таких дітей тепер може бути щораз більше.

В КІНЦІ МИНУЛОГО тижня до Західньої Німеччини **втік чехо-словацький прикордонник, використовуючи** цю обставину, що йому сказали стерегти „ненарушимий кордон" соціялістичної країни. При тому він ще допоміг втекти двом громадянам Східньої Німеччини. Західньонімецька поліція повідомила, що східні німці перебували в Чехо—Словаччині, як туристи. Поки ведеться слідство поліція не подає прізвищ втікачів. **Прикордонник був** членом комуністичної партії Чехо-Словаччини, — заявив речник поліції.

ШВЕДСЬКІ КОНСЕРВАТИСТИ домагаються, щоб міжнародна комісія для розвитку і контролі нуклеарних реакторів в світі зайнялася перевіркою совєтських нуклеарних реакторів, збудованих в литовському місті Іґналіно на взірець чорнобильських станцій. „Чорнобильська катастрофа, — заявив лідер консерватистів Карль Більд, — показала, що система безпеки совєтських нуклеарних реакторів не відповідає загальним міжнародним стандартам. Такі реактори ніколи не дістали б дозволу на продукцію електроенергії на Заході". — заявив шведський політик.

Василь Маркусь

СПАДЩИНА ПАТРІЯРХА ЙОСИФА СЬОГОДНІ

(у 95-літні роковини народження)

II.

Сьогодні йдеться про те, щоб авторитет Синоду зріс, а він повинен зрости насамперед серед самих Владик. Вони самі мають респектувати свої спільні рішення й переводити їх у життя, а не ховати свої „уділи" за Ватиканські чи конгреґаційні юрисдикції. Нам усім треба вчитися штуки самоуправління, в тому й синодального, треба знати, як шанувати власні авторитети та закони, бо справді нам не бракує пошани до чужих.

Блаженніший Патріярх Мирослав Іван не є осамітненим, чого дехто побоювався не без підстав. Він правильно оперся на підтримці і відданій праці оточення покійного Патріярха, яке в особі членів Крилосу і найближчих співробітників Покійного запропонувало наступникові льояльно свої услуги. Ніхто інший не був готовим і мабуть не був здатним послужити так щиро новому Главі нашої Церкви, як саме це зробили жертвенні Отці в Римі. В цьому відношенні, зокрема щодо організації центрального апарату й канцелярії є навіть деякі поліпшення. Особа Протосинкела Архимандрита Л. Гузара та канцлера о. д-ра І. Дацка дають запоруку, що речі довкола Блаженнішого Мирослава Івана будуть розвиватися добре. Поряд з канцелярією Блаженнішого в Римі діє канцелярія секретаріяту Синоду, що є також корисним розвитком.

Український Католицький Університет позначується дальшою тяглістю і життєздатністю. Найближчі співробітники покійного Патріярха там залишилися. Новий ректор Архимандрит І. Хома бажає цю установу зберегти і її розбудувати. Різностороння видавнича діяльність під вправною рукою Архимандрита І. Музички цілком певно далі буде на високому рівні і буде розвиватися, як також має шанси рости Колеґія Святої Софії з її кандидатами до духовного стану. Є пляни організаційного й академічного посилення УКУ із залеґалізуванням його серед інших академічних установ Риму. Це вимагатиме збірних зусиль, співпраці єпископату, додаткових людських і матеріяльних ресурсів. Добудова будинку УКУ, що саме завершується, означає помітний крок вперед, що усі проєкти й ініціятиви довкола УКУ (розбудова бібліотеки, архіву, інститут) знайдуть належне їм приміщення.

Особливо позитивним надбанням в українському Римі є відновлені ще за життя Покійного Патріярха „Вісті з Риму" і недавно засноване місячне видання Української Пресової Служби, яка несе у світ інформацію про нашу Церкву і народ у головних світових мовах. Це справді не абияка новість у нашій інформаційній службі зі сподіваними корисними наслідками. Тому заслуговує Пресова Служба, щоб її повністю підтримати.

Говориться про можливість будови окремого будинку біля Святої Софії для музею й архівів та перенесення туди цінних музейних збірок з теперішнього тимчасового і малопридатного приміщення до нових фахово обладнаних і забезпечених приміщень. У теперішньому будинку УКУ вже створено меморіяльні кімнати, в яких жив останні роки Патріярх і де зберігаються його речі і меморабілії. Напевно, приємно буде довідатися нашій суспільності, що поважні авторитети вже опрацьовують біографії Патріярха Йосифа англійською і українською мовами.

Врешті, завершується велике діло, задушевна мрія Покійного, а саме Собор Святої Софії. Минулого року досить порушилися вперед мозаїчні праці, щоб надати такого внутрішнього вигляду соборові особливо в час ювілейного року, якого бажав бачити Патріярх Йосиф. Мистець Святослав Гординський інтенсивно працює в цьому напрямі.

Усе це на добрій дорозі до здійснення, хоч щоправда, вимагатиме ще чимало зусиль і засобів цілої нашої спільноти. Спадщина Патріярха знаходиться у стадії розбудови і розвитку, а не падіння. Навіть стіни УКУ, Колеґії і Студіону виповнюються молодим доплибом, чого собі так бажав Покійний Патріярх ще за життя. Звичайно так буває, що твори людей розвиваються і міцніють вже після того, як їх творці відійшли. Нам усім треба все це підтримати, зберегти і розбудувати. З юнацьких років пригадую собі таке мотто (і не знаю його джерела!), яке чудово надається до нашого відношення до спадщини Патріярха Йосифа: „розпочате продовжувати, осягнене скріпити, а задумане реалізувати!" Це повинно бути нашим зобов'язанням, яке особливо усвідомлюємо собі у такі моменти, як ювілейні нагоди з життя Патріярха.

До цього хіба можна б ще додати особисте звернення Патріярха Йосифа із його вже сьогодні історичного завіщання. Він писав: „Нехай наша духовна спадщина проникне Ваші душі, запалить вогонь у Вашому серці, щоб її зберегти і плекати! На цій спадщині освячуйте свої душі благодаттю і дарами Святого Духа!"

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Різдвяний концерт молодечих ансамблів з Торонто в Дітройті

Стоп'ятдесят членів хору і оркестри — який прекрасний і будуючий вид. Це мусить бути заслугою диригента, що потрапив зібрати стільки молодих людей в місці, де існують ще інші подібні ансамблі. Скільки праці мусіла ця молодь вкласти, щоб за такий короткий час свого існування бо заледве півтора року в теперішньому складі осягнути такий високий рівень хорового мистецтва. Ці хористи мусять бути наснажені глибокою любов'ю до своєї пісні та зрозумінням її краси та вартости її культивування. За це вони заслуговують на нашу щиру вдячність і подив.

Дітройт уже давно щось такого не чув і не бачив. Три частини хору: чоловічий, жіночий і мішаний. Кожна частина — цілком самостійна і духова оркестра — а всі вони в розкішних одягах і в зразковому порядку. Це перший хор, який ми від довшого часу побачили, що складається в переважній більшості із молоді. І вслід за цим, їх голоси звучать свіжістю та дзвінкістю, що тільки молодість може дати.

Як різдвяний концерт і повинен — він охоплював колядки і щедрівки. На похвалу диригента треба ствердити, що включаючи до програми речі рідко співані, — він надав цьому концертові свіжости. Його здібностям завдячуємо оригінальну інтерпретацію таких відомих композицій як „Дзвони" та „Не плач Рахиле". Він надав їм печать власного зрозуміння. Моделювання динаміки в тих та інших піснях було на рівні найкращих професійних хорів. У складі цього хору є члени музично обдаровані; жіночим ансамблем крім головного диригента, диригували дві членкині хору. Вершком мистецького досягнення уважаємо різдвяну псальму М. Лисенка „Слава діва днесь" і колядку „Що то за предиво" із захоплюючим сольо Л. Мороз-Козак та В. Шеведя. Цю колядку мусів хор співати два рази, в першій мірі завдяки голосові та інтерпретації солістки. Хорова основа у цій колядці, сповнена ніжности, відповідала загальному образові пісні.

Сила звучання духової оркестри безперечно надається більше для виконання під відкритим небом. Її виконання репертуару виявило докладне опанування інструментів і зразкову дисципліну. Річ зрозуміла, що духовій оркестрі прямо неможливо осягнути такі нюанси інтерпретації, що їх вимагає „Щедрик".

Дня 18-го січня, у неділю, хор співав Службу Божу. Знову виказуючи зрозуміння духа відправи, спів хору був сповнений молитовного настрою. Динамічно повздержливий, він створив атмосферу, яка сприяла внутрішньому зосередженню та щирій молитві. Диригент Василь Кардаш може сміло бути гордим із осягів свого хору.

Сумним залишається тільки один факт. Наша громада не спромоглася заповнити церкву на цьому концерті. Ми часто нарікаємо на нашу молодь за її брак охоти до суспільної праці. Але коли та молодь щось дійсно великого і гарного осягне, щось, що вимагало сотень годин праці, нам навіть не хочеться вийти з хати.

Ряд спонзорів допоміг зменшити фінансовий недобір. Підкреслити треба щедрість п-ва Дужих, які на цю ціль склали 600 дол.

Отець ігумен Вернард Панчук виявився дуже привітним господарем, двократно вгощаючи цей великий гурт молоді. Його слова привіту і прощання напевно залишаться в їхніх душах милим споминóм.

З приємністю треба також ствердити, що це молодь говорила між собою тільки по-українськи.

Михайло Кучер

КРИВАВИЙ ПРИВИД БРОДИТЬ СВІТОМ

Свого часу Маркс писав, що примара комунізму бродить по Европі. Тепер світом бродить примара терору. Міжнародний терор увійшов у наше щоденне життя і ми майже не переживаємо, не дивуємось, почувши про нові терористичні акти. Терористи схоплюють політиків, визначних фінансистів, їхніх жінок чи дітей, вимагають грошового викупу, захоплюють літаки. Вбивства, шантаж, дезінформація і пропаганда — нові способи боротьби большевизму з вільним світом. Політичний терор почав Ленін із своєю погордою до життя людини.

Тепер маємо банду Баадер-Майнгоф у Західній Німеччині, „Червоні бригади" в Італії, вбивства югославських політиків-емігрантів, атентат на Папу і Президента ЗСА, терор у Північній Ірляндії, Еспанії, Італії, в Туреччині, „Червона армія" в Японії, „Тупамарос" в Уруґваї, палестинське ОПЛ, Ель-Фатах, „Чорний вересень".

Практикують терор Куба, Лівія, Південний Ємен, Альжир, Іран, СССР. Українці зазнали тяжких втрат від совєтського терору вже у вільному світі. І за всіми тими діями стоїть Совєтський Союз. Людям вільного світу зовсім не військовим стали відомі типи совєтської зброї „Калашніков", автомат, яким озброєна совєтська армія під офіційною назвою „7.62 мм автомат, системи Калашніков, взірець 1947".

Недавно совєтською зброєю пістолетом системи Макарова вбито у Західній Німеччині Ганса Мартина Шляєра та гесенського міністра Гайнса Герберта Каррі.

Цією ж зброєю поранено австрійського політика Гайнса Нітшеля. СССР залякує вільний світ терором, який можна назвати партизанською війною. Терором можна осягнути політичну мету в Центральній та Південній Америці та в Африці. В самому СССР дуже рідкі випадки терору бо карають смертю.

В акції терору та дезінформації не останнє місце належить Чехо-Словаччині із відділом „8", або відділом „Д", що означає дезінформацію. Цим відділом керує міністерство внутрішніх справ та совєтські „дорадники".

У 1959 році совєтська розвідка створила новий відділ дезінформації, керівником якого став генерал ҐБ (державної безпеки) Іван Агаянц. Чеський комуніст Біттман, правник і старий комуніст із знанням кількох мов, увійшов у цю організацію як заступник начальника із ступенем майора ҐВ.

Чеський дезінформаційний відділ, другий після совєтського — найбільший у соціялістичному бльоці. Операції того відділу річно доходять до чотирьох сотень. Завдання його — дезінформація, пропаганда, фальшування даних і фактів, встрявання у справи чужих країн. Його розвідка ділиться на сектори американський, західньонімецький, европейський та африканський.

У 1968 році за два тижні до окупації Чехо-Словаччини СССР, Біттман був у Відні як прес-атташе. За ним почали слідкувати совєтські аґенти і він „вибрав свободу".

Совєтський Союз витрачає великі гроші на підривну роботу на Заході і на роботу серед еміґрації. 1955 року в Мюнхені було вбито совєтськими аґентами (конкретно чеським агентом Бертелом) колишнього словацького міністра і політичного еміґранта Матуша Чернака. При кінці 1953 року в Австрії схоплено колишнього заступника прем'єр міністра Чехо-Словаччини, політичного еміґранта Богуміла Лаузмана. Він помер у в'язниці. Ці ж аґенти підкинули працівникам радіо-станції „Вільна Европа" хемікалії, що викликали розстрій шлунка. Вони вкрали картотеку замовників еміґрантської чеської газети „Чеське Слово". Почали друкувати у Празі фальшиву газету і висилали її передплатникам.

Була задумана операція „Нептун". В озері на чесько-німецькому кордоні кинено у воду кілька скринь з фальшивими документами, які обвинувачували західньонімецьких та австрійських політиків, що вони були нацистами, або мали з нацистами зв'язки. Таким чином був скомпромітований колишній австрійський канцлер Курт фон Шушніґ.

СССР старається скомпромітувати Західню Німеччину і представити її у нацистському світлі. Коли випускали чеських німців у Західню Німеччину, вони підписували зобов'язання працювати для чеського КҐБ.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДОРОГА „СВОБОДО!"

Було воно зовсім так, як у вірші Катерини Перелісної

„Стук! Стук! Стук!
Чи тут живе Жук?
— Тут живе Сова,
Старенька вдова" —
а накінці
Хто його пита?
„Я приніс листа.
Прошу відібрати
Й карбованця дати".

Відібрала й відкрила, а там безцінні скарби: „Вірші для дітей", які видав Союз Українок Америки, 29-ий Відділ ім. Героїнь Кінґірі, Чикаго 1986. Сказавши правду, я знала, що така посилка прийде, бо на основі оголошення у „Свободі" ч. 4, з 8-го січня ц. р. я замовила її у Дарії Ярошевич, 206 — 56 th st., Downers Grove Ill 60516. Замовила не для своїх дітей, бо вони вже дорослі, ані для внуків, що вийшли вже з цього віку замовила для себе. Як колишня довголітня вчителька, цікавлюся новими виданнями і бодай так їх піддержую. А вірші К. Перелісної, одної з найкращих письменниць для дітей, ще й нині звучать ніжною музикою в ухах.

Як правдиво сказано на вступі книжки, ця збірка віршів запровадить „в усі чотири пори року — з нею

(Закінчення на стор. 7)

Омелян Твардовський

ОСЯГИ СПОРТОВЦІВ УКРАЇНИ В 1986 РОЦІ

III.

Боротьба вільного стилю

Сергій Білоглазів з Києва здобув звання чемпіона в міжнародних змаганнях „Зірок" за „Суперчашу", які пройшли в Токіо, Японія.

Гімнастика

Оксана Омелянчик з Києва здобула звання абсолютної чемпіонки СССР.

Спортова акробатика

Валерій Ляпунів і Сергій Чижевський, обидва з Києва, здобули в м. Ренн, Франція звання абсолютних чемпіонів світу (вдруге) та абсолютних чемпіонів Европи (втретє).

Гаківка

У юнацькому турнірі СССР, що пройшов в м. Тоґлиятті, Росії, юнацька гаківкова дружина „Сокола" з Києва здобула золоті нагороди. Перед початком нового сезону 1986/87 Київська гаківкова дружина „Сокіл", що виступає у вищій лізі СССР, здобула коротке турне у Фінляндії, де здобула перемоги з такими визначними клюбами: „Ільвес" — 8:1, „Калпа" — 6:4 і „Йокеріт" — 5:4. Коли пишемо ці рядки після відбутих 21 змагань, „Сокіл" здобув 17 точок і займає в показнику табелі ігор вищої ліги восьме місце. Крім вищої в першій лізі СССР, виступає ще два гаківкові клюби з України: Харків „Динамо" і ШВСМ-Київ.

Копаний м'яч

У цьому спорті, що є найбільш популярний в Україні і в СССР, вже довгі роки домінують українські клюби. І в 1986 році українські футболісти добилися великих успіхів. На арені СССР збірна України здобула перше місце в турнірі „Спартакіяди" народів СССР. Юнаки у віці 15-ти років здобули Чашу СССР „Юність". Професійний клюб „Дніпро" з Дніпропетровська виграв чашу футбольної федерації СССР. Київське „Динамо" здобуло чаші в міжнародних турнірах в Еспанії і Амстердамі, Голляндії. До найбільшого успіху цієї української дружини треба зарахувати здобуття чаші Европи. У фінальних змаганнях, що пройшли на невтральному стадіоні в Ліоні, Франція, кияни при участі понад 50,000 глядачів перемогли славетний клюб „Атлетіко" Мадрид, Еспанія, вислідом 3:0. Здобувши цю велику перемогу, кияни одночасно закваліфікувалися до фінальної гри за так. „Суперчашу" Европи, що відбудеться весною 1987 року в Монако з Румунським клюбом „Стяуа". Великі осяги українських футболістів на арені СССР і Европи, простелили їм шлях у світовий чемпіонат в Мехіко, де вони репрезентували СССР. Не зважаючи на фізичне вичерпання, що його зазнали кияни в іграх за Чаші на внутрішньому чемпіонаті як теж важкі переживання чорнобильської катастрофи, поблизу якої проживають родини більшости змагунів, українські футболісти на початку турніру показали високу клясу, але програли в дорозі до чвертьфіналу проти збірної Бельгії. У обширних репортажах із змагань киян, журналісти вільного світу постійно зазначували, що це дружина із столиці України, Києва поблизу якого сталася експльозія атомової станції.

Вернувшись до Києва, втомлені українські футболісти зазнали кілька несподіваних поразок в чемпіонаті вищої ліги, все таки в новій серії за Чашу чемпіонів Европи вони елімінували чолові клюби Болгарії і Шотляндії й закваліфікувалися до півфінальних ігор, що назначені на весну 1987 року.

Лондонський „Ворлд Саккер" опублікував вислід опиту спортових журналістів з різних країн світу згідно з яким найкращим футболістом світу названо Дієго Марадону з Арґентини. На другому місці — Ігор Бєланів з Києва, Україна. В трійці найкращих тренерів — Валерій Лобановський з Києва, Україна, названий другим після Ґі Тейса з Бельгії. Найсильнішою дружиною світу, очевидно, названо збірну Арґентини, але і тут на другому місці йде Київське „Динамо".

Один із чолових співробітників почитного журналу „Ворлд Саккер", відомий шведський журналіст Стефан Таррас, який недавно побував в Києві на запит кореспондента місцевої „Спортивної Газети" між іншим сказав: „...Я вважаю ваше „Динамо" найсильнішою клюбовою дружиною світу. І кажу так не тому, що тепер перебуваю в вашому місті. До Києва я приїхав саме тому, що тут є „Динамо"..."

У своїй короткій статті в „Спортивній Газеті" ч. 145, Таррас між іншим написав: „... Справа в тому, що я пишу книжку для одного зі західньонімецьких видавництв. Називатиметься вона '80 найбільших футбольних клюбів світу'. Правдоподібно, це буде перша книжка такого типу... В СССР моїми вибранцями стали московські 'Спартак' і 'Динамо', київське і тбіліське 'Динамо'. Саме в такій послідовності я знайомлюсь з ними. Вас безперечно, найбільше цікавить мій вибір, вірніше, його підстави, стосовно киян. Будь ласка: а) вони нинішні чемпіони СССР; б) вони володарі Чаші Европи; в) ваш клюб має давній стаж і великі традиції, г) це маштабна і, безсумнівно, провідна футбольна організація України... Я дивився також на їх гру (тобто киян) з англійським клюбом „Манчестер Юнайтед" на турнірі в Амстердамі минулого серпня. Перед 45-ма тисячами абсолютно зачарованих голляндських глядачів кияни просто „деклясували" відому британську дружину, приборкавши її, наче юньйорів..."

„Остаточно в останній зустрічі сезону 7-го грудня ц.р. українські футболісти перемогли на Київському стадіоні Московський клюб „Динамо", вислідом 2:1, завдяки чому вдванадцяте в своїй історії здобули звання чемпіонів вищої ліги СССР. Цим великим і емоційним для українських любителів футболу — змаганням приглядалося 100,164 симпатиків, що приїхали з різних міст і сіл України. Мільйони з нетерпінням очікували переможного висліду українських футболістів так в Україні, як в усіх неросійських республіках".

СВЯТКУВАННЯ РОКОВИН ПРОГОЛОШЕННЯ ДЕРЖАВНОСТИ І СОБОРНОСТИ УКРАЇНИ

Святкування 22-го січня в Стемфорді

Відділ СУА в Стемфорді, Конн., зорганізований в 1984 році, вже третій рік намагається пожвавити громадське життя малої місцевої української громади. Нелегко приходиться, але все ж таки вже третій рік ця невеличка група ідейних жінок організує різні імпрези, а зокрема відзначення річниць українських національних свят, яких не слід забувати.

У наших більших громадах влаштовують величаві святкові академії з виступами професійних музик, співаків, хорів, музичних ансамблів та інших висококваліфікованих мистецьких одиниць.

У нас в Стемфорді немає змоги мати цього роду величаві академії, тому обмежуємося до дуже скромних програм у виконанні місцевих сил.

В неділю, 25-го січня ц. р., після Богослужб, які відправив парох о. Мудрий в наміренні українського народу і поляглих за волю України, відбулися Святочні сходини для відзначення роковин 22-го січня.

Відкриваючи ці сходини, О. Тишовницька підкреслила, що українська громада в Стемфорді приєднується до щорічних святкувань української державности у вільному світі, щоб ця велика річниця не пройшла непомітно. Здавалось, що присутні відчули, що ми не самі, а одна цілість—українська громада у вільному світі. Як радісно звучала цитата з віршу О. Олеся: „...Вітри і бурі весняні звали камінь із могили... Її оградену збудили... Лани і ліси вклонились їй Воскресній мрії—Україні".

Одарка Горбачевська прегарно прочитала слово про 22-го січня англійською мовою, неначе ожививши образ цих світлих подій. Вона зазначила, що ми з гордістю відзначуємо січневі роковини, бо вони підкреслюють повагу, гідність і право на самостійність України в колі інших держав.

Відтак Надя Йовик у короткій доповіді подала історичний огляд подій з часів Визвольних змагань. Зважаючи на те, що чин 22-го січня є для нас рушієм у дальшому змаганні за самостійність України, доповідачка подала думки як в сучасну пору кожна українська людина може і повинна практично причинитися до здійснення цього великого діла. Студент Андрій Ленцик прочитав вірш С. Орлюка „Свято Державности".

Святочні сходини закінчено українським гимном.

Слідкуючи за програмою можна було відчути, що присутні справді глибоко вжились у дух святкування соборности і незалежности. На залі панував врочисто-святковий настрій. Мабуть не буде далеке від правди припущення, що причиною такого вдумливого переживання прослуханого була дуже коротка програма. Бо буває, що коротке, але добре продумане і добре виголошене слово є більше промовисте, ніж довгі вимучуючі промови.

Виставка фотокопій світлин і історичних документів з часів Визвольних змагань доповнила програму і дала багато інформації глядачам.

Почуття великого вдоволення після виконаного обов'язку, чи когось доброго вчинку, мабуть, нікому не чуже. Але воно дуже добре відоме невеликій групі жінок в Стемфорді, згуртованій у 15-му Відділі СУА, які так з посвятою працюють для добра цілої української громади, за що їм належить подяка.

Теодозія Савицька

Січневі Роковини в Бриджпорті

Заходами місцевого відділу УККА під проводом його голови Василя Пелещука, відбулося відсвяткування 69-ої річниці проголошення незалежности Української Народної Республіки.

22-го січня 1987 року о годині 11.30 перед полуднем на міській площі був піднесений український прапор в присутності мейора Томаса Бюсі і місцевої делегації представників українських організацій. Після піднесення прапору в бюрі мейора відбулася коротка церемонія підписання проклямації мейором міста Томасом Бюсі.

В неділю, 25-го січня, заходом відділу УККА в залі української католицької церкви, відбувся святочний обід з короткою програмою.

Богдан Романів



На знімку делегація представників місцевих організацій, включно з церквами у мейора Бриджпорту.

Ґлен Спей відзначив роковини державности

Свято почалося в четвер, 22-го січня, урочистим піднесенням американського та українського прапорів перед міською управою. Крім численної участи українців, на святі були присутні управитель містечка Ламберленд Томас Ґілл і стейтовий сенатор Ларків. У суботу, 24-го січня, заходом місцевого Відділу УККА, Об'єднання і УАК-Ради відбулася академія в залі церкви св. Володимира, присвячена роковинам державности. Академію відкрив голова Об'єднання Василь Пищимуха.

Головну, надзвичайно змістовну доповідь виголосив голова місцевого відділу ООЧСУ Ярослав Гавур. Доповідач зумів коротко з'ясувати всі епохи боротьби українського народу, що породило занепад і відродження. Вже після занепаду 1764 року український народ припинив жити своїм державним життям. Заграбники розділили нашу землю поміж собою і почали вперто нищити все українське — мову, культуру, особистість. Та український нарід живучий і витривалий, він має фізичне і духове здоров'я. Світлою подією в житті нашого народу була поява Тараса Шевченка, який кликав наш нарід збудитися, кликав до боротьби, за правду. Відвічні окупанти України утискували кожну думку, вільну дію. В 1917 році більшевики, відчувши активний спротив українців, бажання мати свою незалежну державу, злякалися стихійної сили і робили все можливе, щоб придушити цей рух. Боротьба тривала. Всі ці події привели до світлого дня 22-го січня 1918 року, коли Четвертим Універсалом була проголошена самостійна і ні від кого незалежна українська держава. Коротко тривала наша воля, наше щастя. Та січневі події мали величезний вплив на дальший історичний розвиток нашої держави. Ми були вихвані, хоч і на короткий час багатьма державами. Та ворог не дрімав. Він поставив собі за мету знищити молоду українську державу. Вже в січні більшевики переступили кордон України і почали жорстокий наступ. Та Україна не здавалася. Боролися всі патріоти, а в тому числі і горстка українських студентів, які геройськи віддали своє життя під Крутами. Встояти перед озброєними червоними і білими навалами не було сили. Прийшов час єжовщини, жорстокий терор, який нищив вільну думку, душу людини. Та дух українця неможливо скорити. Боротьба пішла в підпілля.

Разом зі світлими фактами проголошення IV Універсалу ми не можемо закривати очі на наші помилки, недотягнення. Історія доводить, що українське громадянство, а особливо його верхівка, не були відповідно підготовані до будови власної держави. Та боротьба тривала і триває дотепер. Світлі січневі події дають нам змогу твердо вірити, що прийде час, коли на Софійській площі в золотоверхому Києві зберуться всі українці, щоб спільно проголосити черговий і остаточний манифест, що від Кубані аж по Сян встала Україна вільна, самостійна і незалежна.

У мистецькій частині мішаний хор під орудою інженера Осипа Гапія відспівав дві пісні: „Живи, Україно", слова О. Олеся, муз. М. Гайворонського і „Вкраїно-мати", слова С. Черкасенка, муз. К. Стеценка. В літературно-вокальному монтажі „Живи, Україно", який підготував Ярослав Гавур, взяв участь відомий поза межами Ґлен Спею вокальний ансамбль „Дзвін" під мистецьким керівництвом Тамари Лиходай. Ансамбль, у склад якого входять Тамара Лиходай, Розалія Гавур, Анна Плескун, Ярослава Гунчак і Людмила Гринишак, майстерно відспівав ряд бальорих патріотичних, ліричних, рідних нашому серцю пісень, в яких відчувалася любов, туга, краса. В монтажі також взяли участь Ярослав Гавур, Людмила Гайдар і Богдан Чапля. Музичний супровід виконала Гертa Гірняк, а декорації сцени оформив мистець Зенон Голубець.

В заключному слові З. Голубець підкреслив, що від дзвону Софійських дзвонів, свідків державного акту в столиці України Києві, свідків проголошення Четвертого Універсалу і злучення усіх українських земель в єдину, незалежну велику Україну минає 69 років. Але ми зближаємось до дня волі України, дня, який записаний в небесних книгах, який силою історичних подій є неминучим. Московська імперія поширює свої впливи до всіх закутин світу, вона є ловцем людських душ і використовує різні методи в своїх діях, шукаючи слабі місця, а особливо серед нас українців. Москва намагається розбити наші зорганізовані осередки, нацькувати брата на брата. І на жаль, їй вдається захопити декого з наших українців, які забувають, чому вони на еміграції. Та тільки від нас самих залежить не піддатися ворожим силам, спільно іти до мети — визволення нашої держави, любити все рідне, підтримувати вогонь в наших серцях і передати його нашим поколінням.

Людмила Гайдар

Відзначення Січневих Роковин у Вілліямставні

Січневі роковини поважна частина південного Ню Джерзі відзначила цього року 22-го січня у Вілліямставні, Н. Дж. Посадник збірної громади Монро Кармен Ді-Нові оце вже другий раз із свого уряду в Вілліямставні заклик ав усіх мешканців приєднатись до українців для відзначення Дня Української Незалежности.

Коло 10-ої год. вранці в залі нарад посадникової канцелярії зібралось коло 50 осіб української публіки з місцевої громади й околиць разом з представниками з українських громад Черрі Гілл і Вайнленду. Представники місцевої та повітової англомовної преси виявляли жваве зацікавлення українськими справами.

Ініціятор та головний організатор Дня Української Незалежности Олександер Кобаса, в товаристві Павла Лісного, Галини Стахнів і Стефанії Світенко та двох дітей— шестирічної Ляри Лісної та дев'ятирічного Кармен Ді Нові, всі в українських національних строях, відвідали посадника в його канцелярії з проханням, щоб він відчитав перед зібраною публікою проклямацію з нагоди відзначення Дня Української Незалежности. Вони подякували йому за дотеперішній його вияв прихильности до української справи, а як символ вдячности від української громади діти вручили йому гарну китицю квітів.



Вивішують український і американський прапори на щоглі Міської управи Вілліямставну.

Головну доповідь до теми святкування виголосив Павло Лісний англійською мовою. Він вплучно охопив і пластично зобразив головні моменти з трирічної війни наших Визвольних Змагань в 1917-1920 роках та пізніших трагічних років, що їх рани не загоїлись донині. Всі зрозуміли, що ворог української незалежности є особливої породи, та що самостійна українська держава є також в інтересі вільного демократичного світу.

Після доповіді посадник К. Ді Нові відчитав проклямацію для вшанування Дня Української Незалежности. Публіка виявила йому свою вдячність щирими оплесками.

Не зважаючи на сніговію, всі присутні на залі вийшли на подвір'я, де в присутності посадника вивісили американський та український національні прапори, співаючи американський та український національні гимни.

Після цього О. Кобаса з дружиною Ольгою запросили всіх зайти до їхньої хати на каву й перекуску. Це вже пані з парафії свв. Петра й Павла у Вілліямставні так щедро подбали про добірну перекуску.

В дружніх розмовах зі співом, з колядою непомітно минав час. А думки линули в Україну в молитовній настанові, щоб у всі наступні роковини в той день дзвонили у дзвони по всіх церквах України.

О. Кобасі та його співробітникам—щира подяка й признання від громадян південного Ню Дж.

(М. П.)

Йонкерс

Українська громада міста Йонкерсу та околиці Вестчестеру урочисто відзначила річницю державности і соборности України.

В четвер, 22-го січня ц. р., біля міської ратуші відбулася урочистість. В імені управи Відділу УККА Вестчестеру привітав присутніх адвокат Роман Козіцький і офіційно відкрив імпрезу.

Архимандрит шамбелян Віктор Поспішил відмовив молитву в наміренні українського народу. Слово про Січневі Акти 1918 і 1919 років англійською мовою сказав Мирослав Футала. З огляду на виїзд з міста посадника, його заступник Геррі Оксман відчитав спеціяльну проклямацію, проголошуючи 22 січня Днем Української Незалежности, яку підписав посадник Енджело Мартінеллі. Після того голова УККА Мирослав Климко подякував посадникові, отцям та присутнім. Після відспівання американського гимну піднесено український прапор вояками УПА, а всі присутні відспівали український національний гимн. Український прапор повівав біля зоряного американського протягом цілого дня 22-го січня.

В неділю, 25 січня ц. р., в українській католицькій церкві св. Михаїла Архимандрит шамбелян Поспішил у сослуженні отців Николи Сіпуского і отця Андрія Чарного відслужив Службу Божу в наміренні українського народу та виголосив відповідну до цього дня проповідь. В церкві із своїми прапорами були вояки УПА, члени Осередку СУМ-А та Відділу ООЧСУ.

1-го лютого ц. р. відбувся святковий концерт, присвячений роковинам 22 січня в залі Спілки Української Молоді. Сцену гарно вдекорував Ярослав Кіцюк, стар. На залі увійшли члени Осередку СУМ-А, вояки УПА, хоружі Відділу ООЧСУ та Організації Оборони Лемківщини із своїми прапорами. Концерт розпочато відспіванням американського і українського гимнів і апелем, в якому взяли участь вояки Відділу Т-ва колишніх вояків УПА та члени Осередку СУМ-А, проводив апелем командир УПА Микола Сидор-Петя.

Проголошення самостійности України IV Універсалом Центральної Ради прочитав Андрій Бурчак, а проголошення соборности українських земель у Києві відчитав Ярослав Кіцюк, мол., член Осередку СУМ-А в Йонкерсі.

Святочну промову виголосив отець Роман Мірчук, парох української католицької церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Сіті. Присутні мали змогу почути добре опрацьовану та науково обґрунтовану промову, в якій були висвітлені усі позитиви та негативи тогочасних політичних діячів та був заклик до теперішніх, щоб на помилках минувшини вчитися і не повторювати їх сьогодні і в майбутньому. Рясними оплесками нагородили присутні доповідача за його речевість і красномовство.

Збірну декламацію „У Січні" виголосили сумівці — Василь Кравець, мол., Роман Васічко та Женя Невмержицька. Вперше в Йонкерсі виступив ансамбль „Гайдамаки" під мистецьким керівництвом Володимира Івасюка, який виконав в першій частині „Ой, зілталось орли", муз. Стеценка з опери „Гайдамаки" „Тихий Ліс", обробка Юрчинка, „Набирали добровольців", обробка Ковальчука, „Українські Термопіли" Романа Кашубинського читала Оксана Футала.

У другому своєму виступі ансамбль „Гайдамаки" виконав „Їхав стрілець на війноньку" сл. Купчинського, муз. Гайворонського; „Полісся" Володимира Юркевича, „Ой у полі верба", народну пісню, а на закінчення у супроводі бандур проспівали колядку. Концерт закінчено відспіванням „Боже, вислухай благання".

Після закінчення концерту присутні не розходились, а ділились враженнями про відбутий концерт.

Л. Л.

Південна Фльорида

День 16-го вересня 1986 року став переломовим в житті української громадськости полудневої Фльориди. В тому дні зійшлись представники всіх організацій цього розлогого терену, щоб застановитися і вибрати об'єднаний комітет для відзначення головним чином трьох свят в році, а саме: Листопадовий Зрив, свято незалежности і соборности України, Шевченківське свято.

Комітет цей прибрав назву — Український Громадський Комітет Південної Фльориди. В склад його ввійшли: М. Яремко — голова; Л. Маринюк — секретарка; інж. А. Горак, М. Івашко, О. Головацький, Н. Мудрейко, К. Годівська.

Першою спільною імпрезою було відзначення Листопадового Зриву, яке відбулось 16-го листопада 1986 року в залі Українського Американського Клюбу в Маямі.

У неділю, 25-го січня ц.р., імпозантно і по-соборницьки відсвятковано роковини державности і соборности України в залі Українського Культурного Центру у Голливуді. На тлі Українського національного хору, який відспівав американський гимн, М. Яремко, голова УГКПФ, відкрив свято змістовним вступним словом. Отець протопресвітер С. Біляк, парох української православної церкви св. Николая в Маямі, відчитав глибоку і зворушливу молитву з проханням до Всевишнього наділити нас силами та однодушністю в дальшій спільній боротьбі за самостійну і соборну Україну.

Святочну доповідь виголосила д-р Анна Власенко-Бойцун. Свою доповідь вона базувала на переживаннях очевидців проголошення незалежности 22 січня 1918 і Соборности 22 січня 1919 років (спогади О. Олеся, д-ра Л. Цегельського й інших). Знаменним було наведення віршів Василя Стуса, замордованого большевиками, в яких віддзеркалюється „віра воскресення своєї Батьківщини ця Хреста, любові і жертви синів її і терпіння усього народу". При тому згадала про героїзм юнаків-студентів під Крутами та про дальшу ланцюгову боротьбу невмирущого українського народу — проголошення Карпатської України 15-го березня 1939 року, та Акт Відновлення Державности 30 червня 1941 року.

Прелегентка заклинала, щоб ми тут, розсіяні в діяспорі, допомагали нашим братам і сестрам на рідних землях морально й іншими засобами для нас куди більше можливими ніж їм в Україні.

Відомий віртуоз мгр Б. Сперкач заграв на фортепіяні арію русалки „Ось іде він, мій коханий" з опери „Купальна іскра" муз. Б. Підгорецького, та другу пісню „Горить моє серце", сл. Л. Українки, муз. Я. Лопатинського. Обидві речі він виконав на високому рівні. Кільканадцять палких речень про „Роковини Крутянського бою" виголосив З. Яремко, які були доказом, що пам'ять про геройство 300 студентів ще дальше жевріє в наших серцях. Молода студентка Д. Максимович відчитала проклямацію Дня Української Незалежности і Соборности, яку підписав посадник міста Маямі. Рівнож, заступниця посадника міста Голливуду — С. Гунцбер гер прочитала подібну проклямацію, видану посадником, за що д-р М. Чировський склав їй щиру подяку. Цікавий монтаж „Червоні маки" (музика, рецитація та ритміка) з великим відчуттям і вмінням виконали Г. Максимович і З. Яремко. Пролог до Мойсея І. Франка знаменито виголосив всім відомий зі своїх мистецьких рецитацій О. Головацький.

З черги, найменші члени Українських танцюристів Маямі виконали дві танцювальні композиції, які дуже мило вплинули на присутних. Варто підкреслити заслуги керівників цієї групи — проф. Т. Максимович і К. Годівської, які дбають про ріст танцювально-го мистецтва.

Український Національний Хор під диригентурою М. Івашка і супроводі мгра В. Сперкача виконав п'ять пісень. М. Івашкові належиться велике признання за невтомну працю для хору, а усім хористам велике — спасибі за жертвенність та мистецьке виконання пісень.

Глибокі слова поезії „Народе мій" поета-мученика Миколи Руденка дуже вміло виконала І. Ракуш, зворушуючи до глибини серця присутніх. Щира подяка належиться В. Вільчинському за гарне удекорування сцени. Свято закінчено українським національним гимном.

• • •

22-го січня посадник міста Маямі Ксевер Суарез в присутності численної делегації української громади на чолі з д-ром М. Чировським, о. Б. Скаскевом і Л. Маринюк, підписав проклямацію Дня Української Незалежности і Соборности в залі міської управи.

Цього самого дня в церквах Маямі — українській католицькій Успення Пречистої Діви Марії, де парохом є о. С. Зарічний, і в православній церкві св. Николая, де парохом є о. протопресвітер С. Біляк, були відправлені Богослужби в наміренні українського народу та виголошені проповіді.

Петро Ванаш

Вотервліт

Голова Окружного Комітету відділів УККА Олбанської Округи Євген Наболотний відкрив вступним словом свято державности в залі Українського Клюбу у Вотервліті 18-го січня 1987 року. Він підкреслив історичне значення Січневих Роковин і пригадав дальшу боротьбу за українську державу.

Студент М. Савків прочитав проклямацію губернатора Маріо Квомо про День Української Незалежности. Д. Хорват прочитав Четвертий Універсал Української Центральної Ради в Києві. Мішаний хор під керівництвом Я. Кушніра проспівав дві пісні—„За тебе, Україно" В. Щурата—Ст. Людкевича і „Україно моя" М. Садовського.

Змістовну доповідь про боротьбу за самостійну державу українського народу, про великі історичні події, про наш обов'язок вимагати правду про Україну у світі виголосила мгр Дарія Якубович.

Молодь СУМА—І. Барна, М. Бережанський, Р. Кошикар, Я. Хомич і М. Єдинак—виголосила збірну деклямацію С. Орлюка „Четвертий Універсал". В. Єдинак деклямувала поему О. Тарнавського „День 22 січня", Д. Шурпик продеклямувала „22 січня". Програму підготовила Д. Свідерська.

Молодь Пласту:—Л. Дурбак, К. Клим, А. Кузьо, Д. Шипилявий, Л. і П. Філь, Б. і Д. Філяки—виконали збірну деклямацію „Наша Україна", що її уклала й підготовила мгр Д. Якубович. Потім відспівали „Там, де лани" у супроводі гри на гітарі О. Якубовича.

Жіночий хор 99-го Відділу СУА під проводом Я. Кушніра проспівав „Привіт батьківщині" та „Вставай, Україно" Гр. Китастого. Культурно-освітній референт Микола Філь, що зорганізував академію, подякував усім виконавцям програми.

Національним українським гимном закінчено цю успішну академію у переповненій українцями з цілої околиці залі.

І. Д.

Величаво відзначено Січневі Роковини в Ню Гейвен

Страннями Українського Конгресового Комітету Америки, Відділ Ню Гейвен, при співпраці усіх українських організацій, членів Відділу урочисто відзначено 69-ту річницю проголошення незалежности Української Народної Республіки та 68-ту річницю Акту Соборности.

В четвер, 15-го січня, посадник міста Ню Гейвен Біяджіо ДіЛіто підписав проклямацію в пошану Січневих Роковин в присутності делеґації, яку очолив голова Відділу УККА д-р Михайло Снігурович. Таку ж проклямацію підписав губернатор стейту Коннектикат Вілліям О'Ніл у капітолі в Гартфорді у присутності представників Відділів УККА.

В суботу, 24-го січня, відбувся святочний бенкет для відзначення Січневих Роковин у головній залі готелю Парк Плаза в Ню Гейвені. Бенкет відкрив віцепрезидент УККА і голова місцевого Відділу д-р М. Снігурович після відспівання українського і американського національних гимнів. Початкову молитву провів Роман Ґолемба, парох УКЦ в Ню Гейвені, а кінцеву—о. декан Микола Чернявський, парох місцевої УПЦ. Бенкетом проводила Віра Троян. Головну промову виголосив Конгресмен Брус Моррісон англійською мовою і перший віцепрезидент УККА та голова УНП редактор Володимир Мазур українською мовою. Промовляв також посадник міста Б. ДіЛіто. Відчитано привіти від сенаторів Дада і Вайкера.



Церемонія покладення вінка в пошану пам'яті героїв, що впали за волю України. Вінок несе сумівка Дана Чабала в товаристві пластунок Стефи Брочинської і Ксені Кизик.

В мистецькій частині виступив бандурист проф. Роман Левицький. Після бенкету відбувся баль, під час якого грала оркестра „Калина" під проводом І. Матіяша.

В неділю після Богослужень в намірені українського народу в церквах обох віровизнань відбулася мирна маніфестація в обороні прав України на самостійність і церемонія покладення вінка в пошану героїв, що впали за волю України під пам'ятником американським воїнам на Центральному Ґріні, напроти будинку Управи міста. Цю врочистість започатковано відспіванням національних гимнів, а вступну і кінцеву молитву провів о. Р. Ґолемба. Відкрив церемонію голова Відділу УККА, а промову виголосив посадник міста Б. ДіЛіто. Вінок поклала сумівка Д. Чабала в товаристві пластунок К. Кизик і С. Брочинської. В маніфестації взяли участь відділи Пласту і СУМА та українські комбатанти, усі із прапорами. На високий щоглі на Ґріні повівав чотири дні, від 22-го до 25-го січня, поруч американського і український прапор.

М. Я.

Картерет

Українська громада під проводом відділу УККА гідно вшанувала 69-ті роковини проголошення української незалежности і 68-мі Акту Соборности.

Урочистість започатковано 15-го січня ц.р. Посадник міста Пітер Сіка в присутності представників української громади, яку очолював, голова місцевого відділу УККА інж. Володимир Янів, і всіх членів міської ради та чисельної української громади, по відчитанню проклямації, сказав про українців та їхню боротьбу за незалежну українську державу.



Посадник Картерету Пітер Сіка (посередині) підписує проклямацію в присутності представників української громади; в першім ряді учні української школи (зліва): А. Делы, П. Чубенко, Н. Мазан, Г. Чубенко, Ю. Курдоч, Л. Глущик, Д. Мазан, В. Делы; в другому ряді: інж. Володимир Янів, Давид Клуні, о. Тарас Чубенко і Іван Рачинський.

В четвер, 22-го січня, год. 8-ма вранці відбулась урочиста церемонія вивішення американського і українського прапорів; зібрані понад 35-ть осіб відспівали обидва гимни. Український прапор повівав тут цілий тиждень. Відтак коротке слово виголосили посадник П. Сіка та голова УККА. В. Янів про сьогодніше свято.

В неділю, 25-го січня, в ранніх годинах в обидвох церквах відправлялись Богослуження в наміренні українського народу: в українській православній св. Димитрія правив о. Тарас Чубенко, а в українській католицькій о. Давид Клуні. Під час Богослуження співав зібраний хор під керуванням Розалії Теребецької. На стійці з прапорами стояли С. Сапеляк, М. Каськів, Р. Глущик, І. Матлага.

О год. 4-ій по полудні відбулись святочні сходини в залі Українського Американського Горожанського Клюбу.

Свято започатковано відспіванням присутніми обидвох гимнів. Вступне слово виголосив голова місцевого відділу ООЧСУ Іван Рачинський; Четвертий Універсал відчитав Василь Матлага; проклямацію губернатора Т. Кейна читав Роман Глущик, а посадника — Іван Матлага, кілька поезій продеклямувала учителька української школи Орися Дитиняк.

Святочну доповідь виголосили англійською мовою отець Давид Клуні, а українською Володимир Янів. Доповідачі розповіли про боротьбу українського народу від княжих часів аж по сьогодні, згадуючи тернистий шлях під большевицькою окупацією українських католицьких і православних церков, боротьбу УПА з св. п. ген. Тарасом Чупринкою-Шухевичем у проводі. Сьогодні за ту саму ідею страждають тисячі українських героїв на засланні в далекому Сибірі. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять жертв чорнобильської атомової катасторфи в Україні.

Не забули згадати і про святкування наступного року Хрищення Руси-України. Організаційними справами свята займався Іван Васічко.

Свято закінчено відспіванням пісні „Не пора, не пора".

Василь Матлага

Громада Керґонксону відзначила річниці незалежности і соборности України

Місцева громада відзначила 69-ті роковини проголошення незалежности і 68-мі роковини соборности України Святочною Академією, що відбулася тут в неділю, 25-го січня 1987 року, в церковній залі св. Трійці при численній участі місцевих і позамісцевих громадян.

Свято відкрив інж. Володимир Тутка і передав слово Данилові Слободянові, який прочитав проклямацію Дня Незалежности 22-го січня, що її видав губернатор стейту Ню Йорк Маріо Квомо, і привітав присутнього асемблімена Вілліяма Ларкіна, мол., відомого щирого приятеля українців. Д. Слободян відзначив, що завдяки заходам Ларкіна стейтова асамблея і департамент освіти стейту Ню Йорк опублікували 3-ій том книжки із серії видань про народовбивство—ґеноцид, у якій подано матеріяли про Великий голод в Україні. Книжка має увійти в програму навчання в школах стейту Ню Йорк. В. Ларкін у своєму слові сказав, що він як ірляндець дуже добре розуміє українців, які змагаються за свою незалежність і волю, і тому радий, що може нам допомогти.

Після того виголосив доповідь професор стейтового коледжу в Ню Полці Володимир Бакум. У своїй знаменитій і оригінальній доповіді проф. Бакум згадав, що в домі його батьків, які після Першої світової війни перебували на еміґрації у Франції, плекалися славні традиції боротьбі за незалежність України і він виростав у цій атмосфері. Згодом як дорослий хлопчина, він проаналізував цю знаменну подію і радий, що може тепер поділитися своїми спостереженнями.

У мистецькій частині виступили чоловічий хор Елленвілл-Керґонксон, який під диригентурою Степана Яца проспівав три пісні: „Сон в'язня", сл. П. Грабовського, „Тарасова ніч", сл. Т. Шевченка, муз. о. К. Стеценко, ар. В. Ємець і „Пісня для рідного краю", сл. Л. Полтави, муз. А. Гнатишина.

Деклямували юнак із Школи Українознавства Андрій Кейд—„22-го січня" В. Переяславця і Нуся Яц—„Свято злуки Українських Земель" М. Костишина.

Мішаний хор „Золотий Гомін" відспівав „Марш молоді", сл. і муз. Володимира Тритяка під диригентурою самого композитора „Їхав козак за Дунай" сл. і муз. С. Климовського, ар. Г. Давидовського та „Засяло сонце" сл. І. Пилипенка, муз. І. Недільського під диригентурою д-ра Олега Волянського.

Національним славнем закінчено цю врочисту Академію.

Р. Б.

Елізабет відзначив Січневі Роковини



Посадник міста Томас Данн підписує проклямацію Дня Української Незалежности в присутності представників українських організацій Елізабету, учнів української парафіяльної школи св. Володимира і пластунів-новаків. На знімці (зліва): Роман Карпа, Леся Влагиніс, Христя Матусик, Степан Лига і посадник Т. Данн. У другому ряді: учителька української парафіяльної школи св. Володимира Марія Бокало, Мирон Пінковський, голова місцевого Відділу УККА, Михайло Хитра, член Управи ОУА „Самопоміч", о. прелат Йосиф Федорик, парох Елізабету, д-р Роман Граб і Осип Яцусь, голова 52-го Відділу ООЧСУ. Продовж 22-го січня, на ратуші міста повівав український прапор, а [illegible] переменована на „Український Бульвар". Окреме [illegible] чне відзначення роковин української незалежности було [illegible] щоденнику „Дейлі Джорнал".

Врочисті відзначення 22 січня в Торонто

Велика українська торонтонська громада під проводом відділу КУК в Торонто врочисто відзначила 69-ту річницю проголошення самостійности і соборности української держави Актами 22 січня 1918 і 1919 років.

Програма святкувань проходила в трьох днях. 22 січня ц.р. делеґація Провінційної Ради КУК під проводом її довголітнього голови д-ра Петра Глібовича на запрошення міністра многокультурности провінції Онтаріо Тоні Рупрехта відбула з ним в приміщеннях парляменту зустріч-полуденок, під час якого порушено багато справ, що цікавлять українську громаду і онтарійський уряд. В складі делеґації: д-р Петро Глібович, о. д-р Мирон Стасів — генеральний вікарій, о. митрат Петро Бублик, Наталія Ємець, Ірина Вжесневська, ред. Василь Дідюк, д-р Остап Винницький і Артем Степанюк. Присутнім був також посол С. Нюман з Віндзору.

Зустріч-полуденок пройшли в гарній атмосфері, за що голова делеґації д-р П. Глібович склав міністрові Т. Рупрехтові щиру подяку. Після цього делеґація відвідала парлямент зайнявши місця на ґалерії. Делеґацію представив міністер Т. Рупрехт та прочитав дуже прихильну і історично правильну інформацію, у якій висвітлив значіння 22 січня 1918, поневолення українського народу, згадуючи переслідування і дальшу боротьбу українського народу за визволення. Своє слово закінчив міністер українськими словами „Нехай живе вільна Канада" і „Хай живе вільна Україна". Він виступав як речник уряду і ліберальної партії. Від консервативної партії з палким словом про Україну і її змагання виступив посол Юрій Шимко, а від нової демократичної партії (НДП) з гарним і позитивним словом признання для боротьби і визволення України виступив її лідер Б. Рей. Всі виступи парлямент прийняв оплесками. На ґалерії в парляменті було ще більше учасників українців, а між ними інж. Мирон Барабаш, генеральний секретар СКВУ, д-р М. Сокольський, ред. В. Верига, мгр Є. Мастикаш й інші.

Піднесення українського національного прапору і святковий бенкет

У суботу, 24-го січня о год. 2-ій по полудні була підписана мейором міста А. Еґелтоном проклямація 22-го січня 1918 р. Днем Української Самостійности та проголошення Українського Тижня. Церемонія підписання проклямації відбулася у великій залі нової Міської ратуші Торонто з участю коло 300 осіб, а молодіжні організації Пласт і СУМ прийшли в однострoях та зі своїми організаційними прапорами. Програму, якою проводила панна Хичій, розпочато відспіванням гимну „О, Кенада" інж. Петром Бубелою та учасниками. В президії були: мейор міста А. Еґелтон, владика Ізидор Борецький, д-р Дмитро Ціпівник — президент Централі КУК, інж. М. Барабаш генеральний секретар СКВУ, радний міста Василь Бойчук, посол Юрій Шимко, інж. Ярослав Соколик — голова відділу КУК в Торонто, Н. Ємець — голова відділу Комітету Українок Канади. По молитві за український нарід, яку провів Владика Ізидор Борецький, мейор міста привітав українську спільноту з великим національним святом. Д-р Ціпівник прочитав 4-ий Універсал і сказав коротке слово до теми дня.

Опісля всі перейшли перед Міську ратушу, де під загальний спів „Ще не вмерла Україна" піднесено український національний прапор, який буде гордо повівати цілий тиждень. Після цього мейор міста запросив президію і представників українських організацій до свого бюра, де гостив їх кавою і солодким; зроблено спільну світлину.

Точно о год. 6 вечора розпочався святковий бенкет коктейлем і вечерею з участю понад 500 осіб, між ними багато молоді, представників українських церковних і світських організацій, установ і товариств. Майстром церемонії був енерґійний молодий інж. Євген Романчукевич, заступник голови відділу КУК, який знаменито українською і англійською мовами вив'язався із свого завдання.

Дівочий хор „Веснівка" під диригентурою Квітки Зорич-Кондрацької відспівав канадський гимн „О, Кенада" і український „Ще не вмерла Україна", а голова відділу КУК інж. Ярослав Соколик, коротким змістовим словом привітав учасників, підкресливши значіння наших відзначувань 22-го січня та нашу рішучість в обороні української державности і доброго імени українського народу та відкрив бенкет; „Веснівка" чудово проспівав „Молитву за Україну" муз. М. Фоменка, і „Гей, високі полонини" муз. Г. Жуковського. Владика Ізидор провів молитву, яку закінчено щедрівкою-колядкою „Добрий вечір тобі, пане господарю", що її проспівали всі учасники.

За почесним столом засіли представники урядових чинників міського, провінційного і федерального рівня, представники центральних українських організацій і гості. Їх представив майстер церемонії. Заступлені були також такі етнічні національності: афґаністанці, литовці, латиші, естонці, поляки, мадяри, чехо-словаки, словаки, жиди. Короткі привіти виголосили д-р Д. Ціпивник — президент централі КУК, мгр Микола Липовецький — член екзильного уряду УНР, Василь Кирилюк — СКВУ, Василь Бойчук — радний міста Торонто, який вручив проклямацію мейора з нагоди 22 січня, посол Тоні Рупрехт — міністер многокультурности провінції, який відчитав проклямацію, підписану прем'єром Онтаріо Д. Пітерсоном і ним, як міністром багатокультурности та д-р Петро Глібович — президент Провінційної Ради КУК.

Головного промовця, міністра державного секретаря федерального уряду Канади і відповідального за багатокультурність Дейвида Кромбі представив Александер Чумак — радний Торнотонської Ради освіти. Д. Кромбі виголосив гарну змістом і формою промову, у якій підкреслив великий вклад українців у розбудову Канади, значення багатокультурности. Він вказав на невідрадні обставини поневоленого українського народу і висловив надію, що прийде час, коли національний український прапор буде повівати у вільній Україні.

Потім вручено плякету признання і обрано посла Юрія Шимка „Українцем Року" за заслуги в праці для провінції Онтаріо і оборони національних і людських прав України. Ю. Шумка представив д-р Любомир Луцюк, а Ю. Шимко, дякуючи за таке велике признання, обіцяв і далі працювати для ще кращих успіхів.

Плякетою КУК нагороджено як найкращого журналіста року ред. Віктора Малярика з „Глоб енд Майл" за заслуги належного висвітлювання проблем в Канаді з українською тематикою. Його представив М. Гошовський. Ред. В. Малярик, дякуючи за таке велике вирізнення, виголосив змістовне слово про вплив і значення преси та пообіцяв працювати так, щоб, створивши стипендійний фонд, допомоги українським журналістам, дати можливість закінчити журналістичні студія і працювати в канадській медії.

Третім, що одержав плякату признання, був Богдан Микитюк, президент Української Еміґраційної Служби, за працю і велику всебічну допомогу новим еміґрантам-біженцям. Його представила Марія Бандера, керівник бюра. Б. Микитюк, подякувавши за відзначення, підкреслив велику потребу як моральної, так і матеріяльної допомоги, бо є ще багато тих, що чекають нашої допомоги. Він звернувся до присутнього міністра багатокультурности з проханням, щоб і уряд Канади звернув більше уваги на допомогу біженцям. Українську громаду закликав до дальшої всебічної допомоги.

Плякети признання вибранцям вручав голова відділу КУК інж. Ярослав Соколик в товаристві президента Централі КУК д-ра Д. Ціпивника і д-ра П. Глібовича, голови Провінційної Ради, під довготривалі оплески учасників.

Майстер церемонії інж. Є. Ромачукевич подякував виконавцям програми, зокрема промовцям, дівочому хорові „Веснівка", привітав і поґратулював Юрію Шимкові, Вікторові Маляркові і Богданові Микитюкові з відзначеннями, представив присутніх на залі краль КУК — Свідрик і Ліщину та колишнього міністра Івана Яремка, якого учасники привітали довгими і рясними оплесками.

Молитвою подяки о. митрата Петра Бублика закінчено гарну недовгу і успішно проведену програму, по якій учасники брали участь у танцювальному балі.

Святкова академія

У неділю, 25-го січня, о год. 3.30 по полудні у великій залі „Месей Гол" відбулася величава Академія 22 січня 1918-1919 років з участю понад 2,000 учасників з великим числом молоді на залі і тих, що брали участь у мистецьких ансамблях хорів Осередку СУМ „Прометею", „Діброві" і оркестрі „Батурин".

На гарно по-мистецьки оформленій сцені В. Цурковською від Комітету Українок Канади, на синьому тлі блистів великий тризуб, напис 22 січня 1918-1919 рр., по боках звисали великі полотна і все це було прикрашено квітами.

На сцену вмаршували молодіжні організації із своїми організаційними, канадським і українським прапорами; симфонічна оркестра „Батурин" під диригентурою маестра О. Брезденя, відіграла канадський гимн „О, Кенада".

Привітавши почесних гостей і учасників святкове слово відчитав інж. Ярослав Соколик, голова відділу КУК. Слово було коротке, але сильне змістом. Ідеї 22-гих січнів живуть і житимуть, аж до часу, коли знову у Києві і Львові замає наш національний прапор. А тут ні перед ким клякати не будемо, бо наш народ ніколи і нікому зла не робив. Ніколи і нікого не поневолював, і може за те цілий час терпів, аж по сьогодні... Слова голови КУК учасники прийняли ентузіястично. Оркестра „Батурин" виконала „Три марші" обробки О. Брезденя. З приємністю треба ствердити, що недавно зорганізована оркестра „Батурин" під вправною рукою маестра О. Брезденя зробила великий поступ. Добра організація, гарні однострої, вправна рука диригента і знамените виконання зробило велике враження на учасників, які нагородили виконавців щедрими оплесками.

Святкову доповідь д-ра Дмитра Ціпивника — президента Централі КУК, якого представив Михайло Ромах, голова Крайової Екзекутиви УНО, учасники прийняли з великою увагою і нагородили рясними оплесками. Доповідач зупинився на обставинах, у яких приходилось тоді у 1918 роках здобувати волю в Україні; війна з Москвою і Польщею, довговічна неволя і незавжди велика національна свідомість, брак будь-якої допомоги з-зовні довели самостійности України і загарбання її ворогами. Але ідея 22 січня в Україні живе. Народ бореться різними способами й засобами та потребує нашої допомоги, яка буде успішною тоді, коли ми спільними і об'єднаними силами, створивши сильну нашу Централю тут в Канаді, будемо їй допомагати.

Опісля виступив зі словом Ярослав Білак, голова Комісії прав людини СКВУ, у справі становища української спільноти до суду над Іваном Дем'янюком в Ізраїлі та ганебного листа, якого написав заступник спікера ізраїльського парляменту Дов Бен-Меїра Божені Ольшанівській, голові організації Американці в обороні людських прав в Україні. Він повідомив, що наше становище — це обурення і сумнів у тому, чи в таких антиукраїнських обставинах в Ізраїлі, суд над Дем'янюком буде справедливим. Зміст становища СКВУ англійською мовою, що буде розісланий до відповідних світових урядових чинників, прочитала Уляна Плавущак, а учасники бурхливими оплесками схвалили.

Три прелюдії Оп. 4 Л. Ревуцького, „Другу рапсодію на українські народні теми", та „Думку-Шумку" М. Лисенка знаменито виконала на піяно молода і багатонадійна Марія Дольницька під оплески публіки. Дуже добре випала рецитація Псальмів 74 і 79, яку підготовив В. Довганюк, а знаменитими виконавцями були: Оля Щурик, Степан Бандера і Адам Стець, за що наші молоді одержали щирі і довготривалі оплески.

В кінцеві частині програми знову виступив чоловічий хор „Прометей", який проспівав „Ой, що ж то за ворон" М. Лисенка, соліст А. Сорока, і „Стрілецьким шляхом" М. Гайворонського, а опісля мішаний хор („Прометей" і „Діброва"), диригент М. Длябога у фортепіяновому супроводі Марти Кравців-Барабаш виконав „Кантату — „Єднаймося" К. Стеценка. На тлі бравурного її виконання задзвонили „київські дзвони", а Оля Щурик і В. Довганюк відчитали 4-ий Універсал. Спонтанним „Ще не вмерла Україна" закінчено цю під кожним оглядом на високому поземі святкову Академію.

Програму підготовила Мистецька Рада Комітету Українців Канади в Торонто. Як оркестра „Батурин" під проводом маестра О. Брезденя, так і мистецькі ансамблі Осередку СУМ в Торното „Прометей" і „Діброва" під вмілим керівництвом маестра М. Длябоги у фортепіяновому супроводі М. Кравців-Барабаш і доповідь, рецитація і мистецьке виконання піяністки Марії Дольницької були знаменитою цілістю, за що всі вони одержали заслужену подяку щирими і довгими оплесками.

Ідея 22 січнів живе і жити буде аж до часу коли, Україна знову стане самостійною і соборною державою.

В. Дідюк

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

Ч. 1. СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 1987

Степан Гавриш

ЩО ПРИНІС МИНУЛИЙ КОНВЕНЦІЙНИЙ РІК ДЛЯ НАС?

Коли згадую минулий конвенційний рік, то не тому, щоб аналізувати перебіг 31-ої Конвенції або вираховувати обраних нею 25-ох членів Головного Уряду. Про неї багато було написано на сторінках союзової преси, де обширно інформовано союзову громаду про перебіг тижневих нарад в Дітройті, а відтак про вислід виборів уряду, в якому зайшли дуже малі зміни. Слід згадати і те, що про перебіг Конвенції в щоденнику „Свобода" була обширна стаття почесного члена Головного Уряду інж. Степана Куропася і також в „Українському Тижневику" д-ра Мирона Куропася, заступника головного предсідника.

Завданням цієї статті є провести підсумки праці Союзу в організаційному аспекті, а при тому насвітлити, де були успіхи і понесені втрати. Говорячи про успіхи, слід з гордістю наголосити, що фінансова господарка Союзу є стабільна. Майно УНСоюзу досягло суму понад 70.000 долярів. Також до поважних успіхів зараховуємо фінасову допомогу — стипендії студіюючій українській молоді. Стипендії були впроваджені 1964 року і за цей час приблизно 1.861 студентів одержали незворотних стипендій біля 600.000 дол. а в минулому році було аж 217 молодих членів Союзу, яким признано 10.000 дол. стипендій. Це є гордість УНСоюзу, немає іншої братської установи, яка віддала б таку поважну суму грошей для фінансової допомоги українській молоді. Слід згадати і те, що в звітовому році сповнилися мрії союзових сеньйорів і коштом понад 343,000 долярів на Союзівці збудовано, посвячено і віддано до вжитку імпозантний модерний дім „Галич".

У минулому році відійшли у вічність заслужені союзові секретарі та інші відділові урядовці, а до найбільших втрат треба зарахувати смерть довголітнього колишнього редактора Антона Драгана і головного директора для Канади сенатора Павла Юзика. Редактор Антін Драган помер на 74 році життя 2-го лютого 1986 року. З особою ред. Антона Драгана відійшов у вічність один із найвидатніших і найбільш відданих українських редакторів журналістів. Ім'я Антона Драгана було тісно пов'язане з нашим щоденником „Свобода". Покійний почав працювати як редактор 1946 року, а по смерті д-ра Луки Мишуги 1955 року став головним редактором і на тому пості був до 1978 року. Відтак, як редактор емерит весь час присвятив публіцистиці, бувши автором ряду книжок на різні теми. Остання праця пера покійного є історичне видання „Пам'ятаймо про Вінницю". На жаль, передчасна смерть не дозволила Антонові Драганові побачити свою останню написану книжку.

Про головного директора УНСоюзу для Канади покійного сенатора Павла Юзика, який помер на 73 році життя 9-го липня 1986 року багато було написано на сторінках Союзової преси, а ще більше канадської преси. Треба сказати, що відійшов у вічність сенатор-політик, професор-історик, автор цінних наукових праць, активний член багатьох українських світських і церковних організацій та оборонець прав людини. Як сенатор, Павло Юзик завсігди пам'ятав про своє походження, всі знали, що був українським сенатором і за це був пошанований серед українських громад як Канади так й Америки.

Повертаючись до оцінки організаційної праці, шукаємо відповіді на основне питання — чи виконали ми наш конвенційний обов'язок у минулому році? На жаль, мусимо собі сказати ні, ми не виконали повинності супроти нашої братської установи. Нашим бажанням було придбати 3,000 нових членів, забезпечених на 10,000,000 долярів, а придбали ледве 1,783-ох членів, забезпечених на 7,253,000 доляра. Якщо б шукати причини, чому організаційний плян не був зреалізований, то можна навести б їх багато і кожний може по своєму це інтерпретувати. Як вже було сказано, це був конвенційний рік, на Конвенцію прибуло 329 делегатів і коли б всі придбали лише по 5 нових членів, а головно ті, які кандидували на виборні пости, то не було б труднощів виконати намічений плян. Треба зарахувати до неуспіху і те, що маємо поважне число інертних відділів, які не проявляють організаційної праці, тоді, коли УНСоюз має аж 18 кляс модерного забезпечення.

Ми були б невдячними, якщо б насвітлили ціпорічну працю під кутом критики. Ми мали і маємо сотні відданих союзовців-секретарів, які своєю мозольною працею вкладають цеголку за цеголкою в розбудову УНСоюзу. Це ж вони придбали тих 1,783-ох членів. Тим вони запевнили кращу майбутність родинам нових членів, а Окружним Комітетам виконання своїх квот. Не всі Округи мали щастя, щоб їхні квоти були виконані на 75 чи 100 відсотків. На 27 активних Округ дві виконали свої квоти на понад 100 відсотків, три виконали від 75 до 99 відсотків, а десять виконали квоти від 50 до 74 відсотків.

Перше місце під оглядом відсоткового виконання квоти зайняла Округа Рочестер, придбавши 103 нових членів і тим самим квота є виконана на 114 відсотків. Округу очолює головний радний Володимир Гавриляк. Друге місце з виконанням квоти на 112 відсотків зайняла Округа Пассейк, яку очолює Іван Хомко. На 96 відсотків виконала квоту Округа Монтреаль, Канада, яку очолює головна радна Текля Мороз. Філадельфійська Округа, яку очолює енергійний голова Петро Тарнавський, придбала найбільше число нових членів, а саме: 318-ть і тим самим вже 23-ій раз є першуном між всіма Округами під оглядом придбання найбільшого числа нових членів. Слід згадати і те, що в грудні Округа приєднала 70 нових членів. Квоту виконали на 90 відсотків. На 75 відсотків виконала свою квоту Округа Олбанська, яку очолює Павло Шевчук.

Усім головам, а також й іншим членам Управ Окружних Комітетів, які виконали свої квоти на 75-100 й більше відсотків, висловлюємо щиру подяку, признання і ґратуляції за віддану працю. Дякуємо також головам і тих Округ, які виконали квоти на менше відсотків. Напевно, вони старалися й робили заходи для виконання квоти. Всім відділовим урядовцям щира подяка за працю над розбудовою братньої української установи — УНСоюзу.

Три союзові чемпіони конвенційного року

В цьому числі „Трибуна" УНС є поміщені фотографії трьох „союзових зірок", які в минулому конвенційному році мали поважні успіхи, організовуючи нових членів.

Але щоб не були покривджені союзові секретарі й інші відділові урядовці, і щоб не було „дискримінації" чоловіків, Екзекутивний Комітет під час нарад 28 го грудня 1985 року, затверджуючи плян організаційної праці на 1986 рік, схвалив три грошеві нагороди і для чоловіків, призначені за тим самим ключем, що і жінкам.



Василь Пастушок

В зв'язку із цим провівши обрахунок організаційних осягів секретарів й інших відділових урядовців в минулому конвенційному році, з приємністю представляємо союзовій громаді не три „зірки", а „трьох чемпіонів", які своїми організаційними осягами заслужили на це звання.



Володимир Гавриляк

Першим чемпіоном за продаж забезпечення на найбільшу суму на протязі минулого календарного року є молодий професіоналіст ад вокат д-р Нестор Олесницький, який забезпечив нових членів на суму 286,000 дол. Треба згадати що він під час останньої 31 Конвенції був переобраний до Контрольної Комісії і одержав найбільше голосів між іншими п'ятьма контролерами. Це „ворожить", що він займе пост голови згаданої комісії. Слід також згадати, що в конвенційному році Н. Олесницький забезпечив нових членів на імпозантну суму, а саме — 1,000,000 долярів і тим самим „попав" до „Клюбу Союзових мільйонерів". Поза професійною адвокатською працею, Нестор Олесницький є заангажований у різних ділянках суспільно-громадської праці в околиці Нюарку, де також належить до Управи Окружного Комітету Нюаркської союзової Округи.



адв. Нестор Олесницький

Нагорода за придбання найбільшого числа нових членів в минулому році заслужено припала всім відомому союзовому діячеві голові 231-го Відділу ім. Патріярха Йосифа Сліпого в Кемдені, Н. Дж., Василеві Пастушкові, який збагатив Союз на 54-ох нових членів. В. Пастушок є єдиним членом „Клюбу П'ятидесятників" минулого року. За останніх п'ять років, він приєднав 382-ох членів. За організаційні успіхи союзова громада, а головно делегати 30 Конвенції обрали його на пост головного радного, а під час 31 Конвенції він був переобраний на цей пост, здобувши найбільше число голосів між 14-ми іншими радними. За успішну та віддану працю для розбудови УНСоюзу Екзекутивний Комітет кількакратно нагороджував В. Пастушка відповідними нагородами. Не зважаючи на свою професійну працю, він є активним суспільно-громадським і церковним діячем в стейтах Пенсильванії і Делавар, а як союзовець належить до Управи Філядельфійської Союзової Округи.

Нагороду другу за приєднання найбільшого числа нових членів одержав секретар 316 Відділу Володимир Гавриляк, придбавши 34-ох членів. Слід згадати, що В. Гавриляк є також головним радним і на цей пост був переобраний під час останньої Конвенції в Дітройті. До того він є головою Рочестерської Округи, яка майже кожного року виконує квоту на 100 й більше відсотків. Доказом цього є те, що в конвенційному році Округа виконала квоту на 114 відсотків. Слід згадати, що він є довголітнім секретарем 316 -го Відділу в Рочестері, до якого зорганізував сотні нових членів. Також слід відмітити, що Володимир Гавриляк належить до престижевого союзового „Клюбу Заслужених Союзовців" вже понад 10 років. Поза союзовою працею наш „чемпіон" є відомий рочестерський громадянин, як довголітній касир і управитель Української Кредитової Спілки. Також є активним в праці суспільно-громадських установ.

Заслуженим „чемпіонам" висловлюємо щиру подяку, а при тому закликаємо подвоїти свої успіхи в біжучому році.

Три найуспішніші союзові секретарки 1986 року

З року в рік Екзекутивний Комітет УНСоюзу схвалює річні нагороди для союзових секретарів та інших союзовців за організаційні успіхи, придбуючи нових членів. Нагороди одержують члени союзових спеціяльних клюбів, як „Клюбу Заслужених Союзовців", „Клюбу Будівничих УНСоюзу" і „Клюбу Відданих Союзовців". За організаційні успіхи одержують спеціяльні нагороди також Окружні Комітети, тому було б несправедливо на пам'ята ти за наше гарне жіноцтво союзових секретарок, які, не зважаючи на родинні обов'язки і професійну працю, знаходять час й для союзової праці. Союз об'єднує понад 430 відділів, а між іншими в понад 110 відділах обов'язки секретаря виконують жінки і тим самим на рівні з мужчинами — секретарями вкладають цеголку за цеголкою в розбудову братської установи — УНСоюзу.



Гелен Олек-Скат

Коли заглянемо до союзової історії, то довідаємося, що УНСоюз від самого початку свого існування приділяв окрему увагу українському жіноцтву. А доказом цього служить те, що вже під час 10-ої конвенції 1908 року схвалено новий пост в Союзі, а саме: заступницю головного предсідника. Першою жінкою на цей пост було обрано Марію Черемчак. Відтак репрезентацію жіноцтва в Головному Уряді поширено під час 14-ої конвенції 1917 року вибором двох радних — жінок. Від того часу під час кожної конвенвенції, згідно з статутом, вибирається найменше дві жінки на пост головних радних.



Маргарета Гентош

Жінки в Головному Уряді УНСоюзу займають поважні пости й тому треба їх шанувати. Тепер в Головному Уряді маємо заступницю головного предсідника, союзову діячку в Чикаго, Гльорію Пашен. Дуже важливий пост займає відома союзова й суспільно-громадська діячка Уляна Дячук, яка є головним касиром. На цей пост вона була обрана Головним Урядом в травні 1972 року, коли несподівано помер на недугу серця головний касир сл. п. Петро Пуцило. Відтак під час конвенцій 28-ої, 29-ої, 30-ої і 31-ої Уляну Дячук вибирали на касира. Маємо в Головному Уряді дві головні радні — Галину Олек-Скат в Чикаго і Теклю Мороз в Монтреалі, Канада. Також маємо жіноцтво і поміж почесними членами Головного Уряду УНСоюзу, а саме: Марію Чучман — колишню головну радну, Геновефу Жеребняк — колишню заступницю головного предсідника, д-р Анну Чопик — колишню головну радну, Марію Душник, яка була довголітньою заступницею головного предсідника, і Анну Гарас, колишню головну радну.



Олександра Дольницька

Що торкається спеціяльних нагород, Екзекутивний Комітет УНСоюзу, затверджуючи плян праці Організаційного Відділу на 1986 рік, що був конвенційним, схвалив три грошеві нагороди для жінок-секретарок. Першу нагороду в сумі 100 долярів одержить та секретарка, яка під час календарного року продасть забезпечення на найвищу суму. Другу нагороду в сумі 75 долярів одержить та секретарка, яка під час року зорганізує найбільше число нових членів. Третю нагороду у сумі 50 долярів одержить та секретарка, яка буде другою з черги щодо приєднання найбільшого числа нових членів.

Провівши обрахунок організаційних осягів усіх відділових секретарок та союзових діячок, які в конвенційному 1986 році приєднували членів, Організаційний Відділ з приємністю представляє союзовій громаді „три союзові зірки". Першою зіркою" в клясі найбільшої суми забезпечення є секретарка 22-го Відділу в Чикаго Г. Олек-Скат, яка продала союзового забезпечення на 122,000 долярів. Слід згадати, що Г. Олек-Скат, як вже було сказано, є головною радною і на цей пост була обрана під час 25-ої Конвенції 1962 року. Вона є членом Управи Окружного Комітету Чикагської Округи, а також членом „Клюбу Заслужених Союзовців". Нагорода за придбання найбільшого числа нових членів, припала для секретарки 305 -го Відділу в Делено, Па., Маргарети Гентош, яка придбала 20 членів. М. Гентош є членом Управи Окружного Комітету Округи Тверд ого Вугілля — Шамокін і є членом „Клюбу Заслужених Союзовців. „Третя нагорода за 19 нових членів припала для відомої союзової діячки, секретарки 434-го Відділу в Монтреалі, Канада, Олександри Дольницької, яка від років належить до престижевого „Клюбу Заслужених Союзовців", а також до Управи Окружного Комітету Монтреальської Округи.

Заслуженим „союзовим зіркам" висловлюємо нашу щиру подяку й ґратуляції за віддану працю для розбудови української братської установи — Українського Народного Союзу. Прийміть щире спасибі.

Новий головний директор УНС для Канади мґр Іван Геврик

Союзова преса вже раніше інформувала про те, що Головний Уряд Українського Народного Союзу під час надзвичайних нарад, які відбулися в суботу, 4-го жовтня 1986 року, обрав на головного директора Канади мґра Івана Геврика на становище, яке звільнилося після смерти сл. п. сен. Павла Юзика, який помер 9-го липня 1986 року.



Мґр Іван Геврик

Застановлюючись над вибором нового члена Екзекутиви для Канади на місце покійного сен. П. Юзика, члени Головного Уряду взяли під увагу довголітню працю мґра Івана Геврика для розбудови УНСоюзу, та його суспільно-громадську працю в Канаді і тим самим обрали його на цей важний й престижевий пост.

І. Геврик прибув до Вінніпеґу, Канада, 1951 року і негайно став членом 445-го Відділу ім. Тараса Шевченка. У Відділі належав до Управи, був предсідником Відділу, головою Контрольної комісії, а 1962 року перебрав обов'язки секретаря і ним залишився по сьогоднішний день.

Як секретар Відділу І. Геврик виказався здібним організатором нових членів не лише до свого Відділу, але також виконував обов'язки організатора у провінції Манітоби. На протязі своєї довголітньої праці він збагатив УНСоюз сотнями нових членів. За це був нагороджений багато разів відповідними почесними плякетами, золотим годинником та іншими відзнаками. Доказом його відданої праці для Союзу у ділянці організовання нових членів є і те, що на протязі 15 років належить до престижевого „клюбу Заслужених Союзовців". Членами згаданого Клюбу можуть бути лише ті союзовці, які під час календарного року придбають найменше 25 членів, а І. Геврик мав роки, що приєднував по 100 членів.

Слід згадати, що він, як союзовий лідер, понад 20 років є головою Окружного Комітету Відділів Союзу західної Канади з осідком у Вінніпеґу. Він багато вклав праці під час традиційних українських фестивалів в Дафині, Манітоба, де він з року в рік приготовляє спеціяльний „кіоск" із пропаґандивною літературою УНСоюзу. Там, почавши від 1966 року, українці Канади вшановують пам'ять о. Нестора Дмитрова, який на доручення Українського Народного Союзу 1897 року відслужив першу греко-католицьку Службу Божу на канадській землі для перших поселенців Канади. В його пам'ять там збудовано пам'ятник.

Союзові делегати під час 26-ої Конвенції, яка відбулася в Чикаго 1966 року, за заслужену працю обрали мґра Івана Геврика до Контрольної комісії, а відтак під час наступних конвенцій, аж до 31-ої 1986 року (шість разів), вибирали його на цей пост. Також кілька каденцій він був головою Контрольної комісії.

Як вже було сказано, мґр І. Геврик, крім відданої праці для розбудови УНСоюзу, весь час був і далі є активним діячем на суспільно-громадській та політичній ниві Канади. Як представник від Союзу належить до Президії КУК, є заступником голови Контрольної комісії Світового Конгресу Вільних Українців, головою Стрілецької Громади, членом НТШ та активним членом багатьох організацій Канади.

С. Г.

Пам'яті В. Валігуна, довголітнього секретаря 99-го Відділу УНСоюзу

Вілкс Беррі, Па. — Після довгої і важкої недуги тут в п'ятницю, 2-го січня ц.р., на 70-му році життя відійшов у вічність Василь Валігун, довголітній секретар 99-го Відділу Українського Народного Союзу св. Миколая.



Св. п. Василь Валігун

Покійний народився 7-го березня 1917 року у Вілкс Беррі, а дев'ятирічним хлопцем виїхав з батьками до Галичини, де родина поселилася в селі Станків, біля Калуша. Там закінчив 7-річну школу, а що мав замилування до співу, то почав вчитися дяківства у місцевого дяка Миколи Мазура. Відтак, підростаючи, належав до церковного хору та хору при читальні „Просвіта", а також до аматорського гуртка. Діяльність його занепокоїла польську поліцію, яка почала його переслідувати, не зважаючи на те, що він був громадянином Америки. Щоб мати спокій із окупаційною владою, маючи 21 рік, в 1938 році він повернувся до Америки до свого рідного міста Вілкс Беррі.

Тут поза заробітковою працею він негайно включився у громадську та церковну працю. В першу чергу став помічником дяка у місцевій церкві св. Петра і Павла. Став членом мішаного хору „Бандура", членом аматорського гуртка, а також членом Управи Кооперативи „Згода". У тому часі також став членом 99-го Відділу УНСоюзу. Братства св. Миколая, де був довгі роки членом Управи, а відтак впродовж останніх 30 років був його секретарем. Був він також і головою Окружного Комітету Відділів УНСоюзу у Вілкс Беррі, а останні роки головою Контрольної комісії цієї Округи.

Слід згадати, що покійний В. Валігун був свідомим українцем-патріотом, він болів тим, що українська громада Америки розбита, часто запитував, коли буде об'єднана, щоб спільно обороняти національну гідність.

Як союзовець все дбав про ріст Союзу і тому не було ні одного року за його урядування на пості секретаря, щоб він не приєднав нових членів. За це був відзначений Екзекутивним Комітетом УНСоюзу кілька разів почесними плякетами. Будучи добрим секретарем, був обраний шість разів делегатом на Конвенції УНСоюзу.

В неділю, 4-го січня ц.р. відслужив Панахиду о. Олександер Бурак, а заупокійна свята Літургія була відслужена в понеділок, 5-го січня. Відтак покійного похоронено на парафіяльному цвинтарі у Плейнс, біля Вілкс Беррі. За словами дружини покійного Марії, під час Панахиди понад 230 осіб — парафіяни, приятелі, союзовці, родина — прибули, щоб попрощати його в дорогу туди, де „нема ні горя, ні печалі". Від УНСоюзу останню прислугу віддали покійному голова Округи Вілкс Беррі та секретар 169-го Відділу Василь Стефурин, заступниця голови і секретарка 29-го Відділу Ольга Маліщак і член Контрольної комісії Округи та секретар 223-го Відділу Іван Гриншишин.

Покійний залишив в глибокому смутку дружину Марію, синів Василя, Чарлса і Роберта Йосифа, дві доньки Ненсі і Анну Марію, вісім внуків та дві сестри в Україні, Параскевію і Марію.

Своєю відданою й жертвенною працею покійний Василь Валігун заслужив на найкращу згадку і наслідування. Вічна йому пам'ять.

Степан Гавриш

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГ УНСОЮЗУ

ГОЛОВИ ОКРУГ, ЯКІ ВИКОНАЛИ КВОТИ НА 100 І БІЛЬШЕ ВІДСОТКІВ:



Володимир Гавриляк
Округа Рочестер



Іван Хомко
Округа Пассейк

ГОЛОВИ ОКРУГ, ЯКІ ВИКОНАЛИ КВОТИ НА 75 І БІЛЬШЕ ВІДСОТКІВ:



Текля Мороз
Округа Монтреал



Петро Тарнаський
Округа Філядельфія



Павло Шевчук
Округа Олбанська

Відбулися Організаційні збори Окружного Комітету УНС Філядельфійської Округи



Промовляє головний предсідник д-р Іван Флис.

Філядельфія, Па., (с.г.) — У неділю, 26-го жовтня 1986 року, тут, у залі власного Дому, відбулися чергові організаційні наради Філядельфійської Союзової Округи пра участі понад 40 відділових урядовців із Філядельфії й околиці.

Збори відкрив і ними проводив голова Округи Петро Тарнавський, а протокол писав Дмитро Федорійчук, окружний секретар. Відкриваючи наради, голова правітав усіх присутніх союзовців, а також членів Головного Уряду: головного предсідника д-ра Івана Флиса, крайового організатора Степана Гавриша,головного радного Василя Пастушка з дружиною Теодозією. Присутнім був також крайовий керівник продажі забезпечення УНСоюзу Генрі Флойд. Відтак він відчитав порядок нарад, що був прийнятий, коротко поінформував про важливі ділянки праці Округи, а відтак запросив до слова головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса.

В обширній доповіді д-р Іван Флис заторкнув багато важливих справ не лише союзової тематики, але й загально громадської. Говорячи про справи Союзу, доповідач поінформував, що фінансова господарка Союзу є стабільна. Майно доходить до 56,000,000 долярів. Членських вкладок вже зібрано 2,500,000 долярів, що є далеко більше, ніж було рік раніше. Дім союзовий приносить поважні зиски, кошти Конвенції винесли понад 370,000 долярів. Признано стипендії для 217 студентів на суму 110,000 долярів. Доплачено 560,000 долярів до видавництва „Свободи" і „Українського Тижневика". Закінчено будову дому сеньйорів на Союзівці „Галич" коштом понад 340,000 долярів. На Союзівці проведено поважні ремонти старших будинків, а також пороблено поважні зміни в будинку, де є концертова заля. Головний предсідник згадав також про Боргові зобов'язання, й інші справи: також про видану коштом Союзу книжку „Пам'ятаймо про Вінницю", яку опрацював покійний ред. Антін Драган; про друге важливе видання — „Гарвест оф Сорров" — історичне видання про штучний голод в Україні. Доповідь д-р Іван Флис закінчив висловом подяки членам Окружної Управи за організаційні успіхи.

Наступним промовцем був Степан Гавриш, який подав інформації про організаційну працю УНС взагальному. При тому він звернув увагу на проголошену організаційну акцію придбання до кінця року 600 новиз членів. Відтак він говорив про працю секретарів Округи та іхні здобутки. За його словами, Округа по день нарад зорганізувала вже 230 членів, забезпечених на 737,000 долярів. А щоб річна квота Округи була виконана, треба ще придбати 120 членів. При тому він висловив подяку головному радному Василеві Пастушкови за приєднаних вже понад 40 нових членів. Також згадав і голову Округи П. Тарнавського, який придбав 25 членів, секретарі Петро Щерба, Теодор Дуда і Андрій Кушнір приєднали по 15 членів. Інші придбали десять і менше членів. Степан Гавриш згадав і конвенційних делегатів, яких було з Округи аж 42, але не всі приєднали членів. Була згадка і про нові кляси забезпечення з одноразовою вкладкою, які повинні бути використані для виконання Округою річної квоти.

Головний радний Василь Пастушок, в першу чергу, висловив подяку всім присутнім делегатам за те, що під час Конвенції допомогли йому бути знову обраним на пост радного. В дальшому він запевнив всіх, що буде так працювати, щоб Округа могла виконати квоту на 100 відсотків.

Представлений головним предсідником Генрі Флойд, керівник продажі забезпечення Союзу, коротко насвітлив плян праці для покращання організаційної ситуації. Він шукає осіб, яких вишколить на професійних організаторів і вони будуть продавати забезпечення на високі суми. Особисто не буде відвідувати проспекти.

По доповіддях питання до промовців поставили: інж. Б. Одержинський, Я. Козел, Т. Дуда, І. Данківський, Д. Федорійчук, проф. В. Винницький, В. Євтушенко, інж. І. Скіра, інж. М. Нич, мгр В. Яців, М. Коженіовський і д-р Свищук. Вичерпні відповіді на заторкнені справи дискутанти одержали від д-ра Івана Флиса і Степана Гавриша.

Перед закінченням нарад голова Округи Петро Тарнавський апелював до присутніх відділових урядовців повести організаційну працю так, щоб до кінця року придбати 120 членів і тим самим виконати річну квоту Округи. Відтак він склав усім присутнім подяку за участь в нарадах і запросив до перекуски-гостини, яка була приготована членами Окружної Управи. Під час перекуски присутні мали нагоду продовжувати обговорення пляну організаційної праці Округи.

Слід згадати, що, помимо того, що було багато різних питань, які відносилися до загальної праці Союзу, а також й інших ділянок, то наради мали характ будуючий і пройшли в братській атмосфері.

Рочестерська Округа УНСоюзу відбула наради

(Д. П.)—Організаційні збори Окружного Комітету відділів УНС в Рочестері, Н. Й., відбулися 12-го жовтня 1986 року о год. 4-ій по полудні в залі Українського Народного Дому при 831 Джосеф авеню.

Збори відкрив і ними проводив предсідник Округи, він же і головний радний УНС Володимир Гавриляк, а протоколував секретар Округи Дмитро Пристай.

Голова Округи сконтролював, чи є репрезентовані відділи, котрих є 10, а відтак привітав і представив присутніх Союзовців і гостей на залі: Володимира Сохана—головного секретаря УНС; Генрі Флойда—крайового керівника продажу забезпечень: Константина Шевчука—заслуженого союзовця і почесного голову Округи; Василя Іванціва—головного радного Братського Союзу, котрий все бере участь у союзових нарадах як гість.

Голова Округи подав порядок нарад, після чого протокол з минулих зборів прочитав Дмитро Пристай, який прийнято.

Після цього звітували члени Управи. Про загальну працю Округи вичерпний звіт дав голова В. Гавриляк, поінформувавши, що квоту виконано на 75 відсотків (на призначених 90 членів приєднано 78) та заявив при цьому, що ми будемо старатися, щоб перевиконати квоту. Він подав скільки і які відділи приєднали нових членів: Володимир Гавриляк, секретар 316-го Відділу — 26 членів, Стефан Приймак, секретар 217-го Відділу — 20 членів; Дмитро Пристай, секретар Округи придбав 16 членів до 217-го Відділу; Олександер Скибіцький, секретар 285-го Відділу придбав 5 членів; інж. Петро Лещишин, секретар 66-го Відділу, — 4 члени; Ірина Руснак, делегатка 217-го Відділу, — 4 члени; Василь Попович, секретар 367-го Відділу, придбав двох членів, і дир. Михайло Малинівський, секретар 437-го Відділу, — одного члена.

Предсідник подякував за організаційні успіхи, а потім попросив до слова головного секретаря УНС Володимира Сохана, який, привітавши всіх присутніх, передав привіт від Головної Екзекутиви. Він подякував організаторам прогульки на Союзівку і до Будівлі УНС — І. Руснак із 47-го Відділу і Степанові Приймакові із 217-го Відділу, та всім учасникам прогульки.

Торкаючи фінансової сторінки, В. Сохан сказав, що Союз є багата 55-мільйонова установа. Ми даємо на всякі цілі, збудували дім для членів Союзу за 300 тис. дол. Щороку Союз дає 100,000 дол. на стипендії для студентів і багато інших датків на добродійні цілі. Нам треба організаторів, членів, а головне знайти дорогу до молоді, бо ми не маємо таких поліс, як інші забезпеченеві установи, що можемо усіх задоволити. Щодо вашої Округи, то ви працюєте добре, бажаю вам успіхів і майбутньому.

Голова Округи, подякувавши головному секретареві за таку змістовну доповідь, попросив до слова Генрі Флойда, керівника продажу забезпечень.

Г. Флойд привітався по-українськи, зазначив, що Союз має бизнес, і так треба поступати: респектувати людей, мати вирозуміння і терпеливість. В довгій доповіді він заторкнув багато важливих справ: відносно поліс, вишколу, продажу і т.д.

Закінчуючи, він запевнив, що буде чесно працювати для Союзу і з його праці будуть задоволені, як рівнож, що він бажає вишколювати молодих організаторів і що він себе оправдає.

Предсідник подякував за доповідь та перейшов до наступної точки, а саме: плян організаційної праці до кінця цього року, а також і на біжучий рік. Округа виконала квоту на 80 відсотків, а є можливість доповнити до 100 відсотків. Після короткої дискусії постановлено піднести квоту по приєднуванні членів до 125 відсотків.

Предсідник розпочав дискусію, в котрій взяли участь Мирон Руснак, Василь Іванців і В. Попович. Дискутанти порушили актуальні союзові тут і в Канаді справи поліс, видавничі справи. На всі питання вичерпно відповідав В. Сохан. Ірена Руснак подякувала за признання, як рівнож за прийняття в будівлі УНС під час відвідин рочестерськими прогульковцями, а також передала подяку від 47-го Відділу СУА і 217-го Відділу для головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса.

Потім забрав слово почесний голова Округи і союзовий сеньйор Константин Шевчук, котрий закликав кріпити Союз і для нього працювати.

Закінчуючи наради предсідник В. Гавриляк подякував присутнім за участь, і ще раз пригадав не забувати за наше зобов'язання відносно Союзу, після чого запросив присутніх на перекуску, котру приготовила Марія Сверидо.

Збори відбулись в діловій й товариській атмосфері з участю 30 осіб.

Вілксберська Округа відбула Організаційні наради

Едвардсвилл, Па. (с. г.) — У неділю, 2-го листопада минулого року, тут в залі УКЦеркви св. Володимира відбулися чергові Організаційні наради Вілксберської Округи, під час яких присутні відділові секретарі і урядовці одноголосно схвалили докласти всіх зусиль, щоб призначена організаційна квота конвенційного року була виконана на 100 відсотків.

Наради, які мали своєрідний родинний характер, відкрив і ними проводив голова Округи Василь Стефурин, а протокол писала Галина Голяк. Відкриваючи наради, голова привітав присутніх відділових урядовців, привітав крайового організатора Степана Гавриша, а відтак запросив Дмитра Остапіва провести молитву. Опісля, згідно порядку нарад, голова поінформував присутніх про загальні справи Округи. Насамперед згадав що за всі роки його праці для УНСоюзу мав нагоду перший раз бути делеґатом 31 Конвенції, яка відбулася в Дітройті. Він обширно розказав присутнім про перебіг конвенції та всі важніші затверджені ухвали для добра членства і української громади. Він також сказав, що йому приємно було одержати під час Конвенції почесну плякетку для Округи за організаційні успіхи на протязі останніх трьох років. Плякету йому вручили члени Екзекутиви в товаристві почесного голови мгра Романа Дяківа. Потім він говорив про організаційні справи Округи, а при тому апелював до присутніх секретарів допомогти виконати квоту Округи, яка виносить 20 членів.

Запрошений до слова крайовий організатор Степан Гавриш у своїй доповіді говорив про важніші ділянки цілости союзової праці, але найбільше уваги присвятив організаційним справам. Головним чином він звернув увагу на введені нові кляси забезпечення з одноразовою вкладкою, а саме Ендовмент—65 і на ціле життя. Доповідач сказав, що ці модерні нові кляси забезпечення повинні допомогти Окрузі в виконанні своєї квоти. В дальшому були заторкнені справи Рекордового і Фінансового відділів і справи 31-ої Конвенції.

В дискусії та запитах відділові урядовці заторкнули ряд союзових та загальногромадських справ. На всі запитання та завваги в дискусіях дав відповіді С. Гавриш. При тому він звернув увагу на організаційну працю Округи, а головно виконання річної квоти. Тому він прохав присутніх придбати в останніх тижнях року 10 нових членів.

Закінчуючи наради, голова Округи Василь Стефурин запевнив крайового організатора, що Округа так, як і в минулих роках буде мати виконану квоту на 100 відсотків.

Після цього всі були запрошені на перекуску, яку приготовили Гізеля Стефурин і Галина Голяк.

В Дітройті відбулися Річні збори 183-го Відділу УНСоюзу

Дітройт, Миш. — Тут в неділю, 7-го грудня минуло го року, відбулися Річні збори 183-го Відділу УНСоюзу „Товариства ім. Гетьмана Івана Мазепи". Наради відкрив предсідник Відділу Дмитро Кошильовський, привітав присутніх членів, зар'ядив вшанування хвилиною мовчанки чотирьох померлих членів Відділу і відчитав денний порядок нарад, який присутні прийняли одноголосно. Потім вибрано президію для переведення зборів: предсідник зборів Ярослав Базюк, секретар Ольга Гаховська.

Подякувавши за довір'я, предсідник зборів Я. Базюк запросив до звітів членів Управи. Першим звітував предсідник Відділу Дмитро Кошильовський. За його словами, він співпрацював з фінансовим секретарем Петром Залугою, якому допомагав в приєднуванню нових членів. Він також поінформував про те, що всі члени Управи Відділу багато часу присвятили Конвенційному Комітетові у зв'язку з відбутою 31-ою Конвенцією УНСоюзу в Дітройті. Подякою всім за співпрацю голова закінчив свій звіт.

Про многогранну працю цілости Відділу вичерпний звіт склав фінансовий секретар Петро Залуга. Він поінформував, що Відділ начисляє 240 активних членів, які вплатили під час року 10,520 долярів членських вкладок для УНСоюзу. Придбано 15 членів, а втрачено 21 члена, з того чотири померли, а 17-ть мали виплачені грамоти. Він також звітував про стан Відділової каси й інші справи. Свій звіт П. Залуга закінчив подякою голові за допомогу в організуванню нових членів, як також висловив подяку іншим членам Управи і Контрольної комісії.

За Контрольну комісію звітував Ярослав Базюк, який поінформував, що книговодство секретар веде взірцево, знайдено всі касові прилоги, і в тому він поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Над звітами членів Управи відбулася коротка дискусія, під час якої присутні висловили признання предсідникові Д. Кошильовському і секретареві П. Залузі за їхню працю. Стверджено що вони, а також і Я. Базюк все були в контакті із членами, як також були присутніми під час похоронів померлих членів.

Після закінчення дискусії вибрану Управу і Контрольну комісію на 1987 рік у такому складі: Дмитро Кошельовський—предсідник, Іван Чухрак—заступник предсідника, Петро Залуга—фінансовий секретар, Катерина Назарк—заступниця фінансового секретаря, Марта Тарнавська—касир, і Богдан Фльорчук—протоколярний секретар. Контрольну комісію очолив Григорій Назарк, а членами обрано Ярослава Базюка і М. Дякуна. Обрано також делеґатів до УАКРади—Д. Кошильовського, П. Залугу і Елеонору Ліськівську.

Обраний голова Д. Кошельовський в імені Управи подякував за довір'я, закликав до гармонійної співпраці, а відтак запросив всіх присутніх до перекуски, яку приготовили пані Кошельовська і Базюк. Тому що між присутніми було аж п'ять членів, що мали того дня свої уродини, то всім їм відспівано многоліттє, а також проспівано коляду „Бог Предвічний".

Ольга Гаховська,
секретарка нарад

Дві нові кляси модерного забезпечення УНС

Справа життєвого забезпечення є таким важливим фактом нашого щоденного життя, що треба про нього постійно писати і при кожній нагоді говорити на цю тему, щоб вона не виходила з пам'яті і свідомости українського громадянства.

Покійний довголітній головний предсідник УНСозу і заслужений широковідомий суспільно-громадський діяч сл. п. Дмитро Галичин ось що написав про забезпечення: „Коли б я мав можливість впровадити такий закон, то зарядив би, щоби на дверях кожного дому був напис забезпечся, бо. забезпечення є преважливим фактом у щоденному житті".

Діючи в дусі того заклику, УНСоюзу ввесь час на сторінках „Свободи" і „Українського Тижневика" інформував своїх земляків про можливість життєвого забезпечення. При тому все були інформації про кляси забезпечення, які рекомендовано українській громаді. А для вдосконалення своєї 92-річної служби українській громаді в ділянці життєвого забезпечення, Український Народний Союз впровадив додатково ще дві нові кляси з одноразовою вкладкою. Це є грамоти W (ціле життя) і Ендовмент — 65 (Е-65).

Як у клясі W на ціле життя, так і Ендовмент 65 сума забезпечення починається від 2,000 долярів. Отже не можна набути на 1,000 долярів, а натомість можна набути на вищі суми, як 3,000,5,000, 10,000, 25,000, 50,000, дол. й більше.

В клясі на ціле життя приймається членів від двохмісяців до 70 року життя, а в клясу Ендовмент 65 приймається від двох місяців до 55 року життя. Коли згадуємо про те, що УНСоюз впровадив вдосконалення, забезпеченевої служби для своїх членів, а тим самим і української громади, то найкращим доказом цього служить те, що забезпечення в клясі на ціле життя можуть набути старші віком особи аж до 70 року життя, якщо вони є в доброму стані здоров'я. А говорячи про „одноразову вкладку", то це також належить до поліпшення служби нашим землякам. Бож коли добре приглянутися поданим в низу таблицям, то не хочеться вірити, що за суму 200 чи 300 долярів, заплативши одну вкладку, є спокій на ціле життя. Не буде секретар Відділу докучати, що вкладка не заплачена, а головно тоді, коли є інші родинні видатки.

Важливим є і те, що, заплативши одну вкладку і одержавши грамоту на 2,000 долярів чи більшу суму забезпечення, людина має душевий спокій, що коли б, не дай, Боже, раптово настигла смерть, то не буде тягарем для родини. Також до позитивів належить і те, що обидві нові кляси мають зворотні вартості, які з кожним роком зростають, і власники грамот можуть у любий час вибрати нагромаджену резерву.

Слід згадати, що нова Кляса Е-65 є дуже корисною для дітей чи внуків, бож це є найкраща нагода „зв'язати" їх з такою установою, якою є УНСоюз. Заплативши лише одну вкладку — кілька сот долярів, діти чи внуки залишаться членами УНСоюзу на довгі роки. До того вони будуть управнені одержати беззворотні стипендії Союзу навіть і 1,000 чи більше долярів, якщо поступлять на студії до коледжу чи університету. Матимуть знижку ціни за перебування на Союзівці й інше.

Обраховуючи належність за забезпечення нових кляс, де є ціна за 1,000 долярів, належить вимножити через число „тисяч" скільки аплікант бажає купити забезпечення, а вкінці додати до цієї суми 10.000 долярів, як оплату адміністраційних видатків. (Вік 10 років, кляса Е-65 84.00 + 84.00 дол =168.00 дол. +10.00 долярів — разом належність за 2,000 долярів забезпечення виносить 178.00 долярів).



Промовляє головний радний Василь Пастушок.



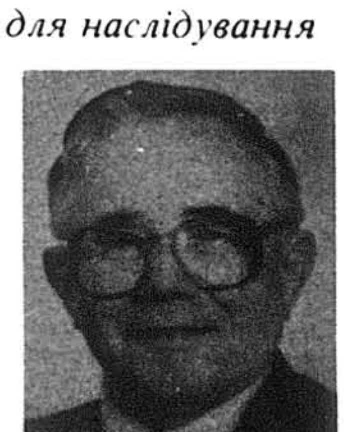
Крайовий організатор Степан Гавриш промовляє до учасників Організаційних зборів.

Добрий приклад для наслідування

Під час 31 Конвенції УНСоюзу, яка відбулася в Дітройті в травні минулого року три союзові секретарі були нагороджені спеціяльними плякетами як нові члени престижевого „Клюбу Заслужених Союзовців". Цей Клюб був зорганізований 1961 року, а щоб стати його членом, треба в одному році придбати найменше 25 нових членів.

Новими членами Клюбу були: Григорій Гаврішків — секретар 283-го Відділу в Авбурні, Н. Й.; Олександер Ковальчук — секретар 460-го Відділу в Лондоні, Канада, і Степан Приймак — секретар 217-го Відділу в Рочестері, Н.Й.

Із згаданих трьох секретарів членство в Клюбі відновив лише С. Приймак, придбавши в конвенційному році 31-го нового члена. За такі поважні організаційні успіхи висловлюємо заслуженому секретареві С. Приймакові подяку й гратуляції. Слід згадати, що завдяки його допомозі Рочестерська Округа, яку очолює головний радний Володимир Гавриляк, виконала свою річну квоту на 114 відсотків і тим самим зайняла перше місце між всіма союзовими Округами у відсотковому відношенні виконання квот.



С. Приймак

Слід згадати також і про те, що після смерти довголітнього секретаря 217-го Відділу Теодора Кубарича, який помер 1983 року, С. Приймак став секретаром згаданого Відділу, не будучи обізнаним із секретарською працею. В зв'язку із цим був учасником тижневого Центрального Секретарського Курсу на Союзівці 1984 року і вже в цьому році придбав 18 нових членів для Союзу. Але щоб мати ще більше знання про союзове модерне забезпечення, в 1985 році ще раз був учасником Секретарського Курсу на Союзівці і завдяки курсові збагатив Союз на 39 нових членів. За короткий час на пості секретаря С. Приймак, придбав до 217-го Відділу 91-го члена.

ЛЮТИЙ-БЕРЕЗЕНЬ — ЗБІРКА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ФОНДУ 1987

Достойні Громадяни — Українці в ЗСА

Жорстокі переслідування і великі втрати, що їх зазнає наш нарід в Україні, включно із жахливими наслідками радіяції, після ядрової катастрофи в Чорнобилі, а тут неперебірчива кампанія ворожих нам сил, знеславлювання нашого імени, обвинувачування у мнимих воєнних злочинах, вимагають від нас консолідації усіх наших національних сил протидіяти проти тих наклепів.

В обличчі такої невідрадної ситуації УАКРада завжди обстоювала необхідність одної сильної центральної репрезентації українців в ЗСА і змагала до реалізації цього задуму. На жаль, не з вини УАКРади, ці намагання покищо безуспішні.

УАКРада розглянула можливості створення, на взір Канади, спеціяльного комітету, який мав би зайнятися збіркою матеріялів і заанґажуванням відповідних сил з метою опрацювати аналізу поселення українців в ЗСА та його опублікувати.

УАКРада співпрацювала в акції видання Департаментом Освіти Стейту Ню Йорк і Стейтового Університету 3-го тому про народовбивство-ґеноцид, у якому подано матеріяли про Великий голод в Україні, що має бути включений у навчальну програму в школах стейту Ню Йорк.

Екзекутива УАКР бере активну участь у Крайовому Комітеті 1000-ліття Хрещення України.

У зовнішньо-політичних справах Екзекутива продовжувала зв'язки із урядовими чинниками і не-державними (етнічними) організаціями і підтримувала ті акції державної політики, що були на користь поневолених большевиками народів, а передусім України.

Екзекутива інтервеніювала у справі консуляту в Києві і підтримувала акції Української Гельксінкської Групи, а представник УАКР брав участь у Конференції Співробітництва і Безпеки, що відбулася у Відні в листопаді 1986 р., входячи у склад делеґації СКВУ.

Щоб уможливити УАКРаді вив'язуватися надалі із тих завдань і їх здійснити, а також із фінансових зобов'язань супроти СКВУ, що виносять річно 37.500 дол., Екзекутива, дякуючи усім жертводавцям за підтримку в минулому, звертається з проханням до громадянства продовжувати встановлений три роки тому Український Громадський Фонд для покриття бюджету витрат, зв'язаних із її діяльністю.

Внески Фонду такі:

250.00 дол. від Крайових Організацій,
50.00 дол. від їх відділів,
25.00 дол. від осіб, що заробітково працюють,
15.00 дол. від пенсіонерів,
5.00 дол. від студентів.

Просимо в міру можливостей не обмежуватися до цих мінімальних сум. Чеки виставляти на: Ukrainian American Coordinating Council і висилати на адресу:

UKRAINIAN AMERICAN COORDINATING COUNCIL
142 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Екзекутива УАКРади

Річні збори 217-го Відділу УНСоюзу в Рочестері



Сеньйор-піонер К. Шевчук і почесний предсідник Відділу УНСоюзу переводять присягу членів Управи.

У неділю, 22-го грудня 1986 року, в Рочестері, Н. Й., відбулися Річні збори 217-го Відділу УНСоюзу Братства св. Йосафата. Підкреслюємо—„Братства св. Йосафата", бо під тою назвою знана українській громаді Рочестеру організація піонерів, які поставили перші основи української громади в Рочестері. Початки цієї організації—Відділу УНСоюзу були в 1908 році і з того часу українська громада в Рочестері розрослася в поважну клітину усього зорганізованого життя в Америці.

Річні збори відкрив предсідник Стефан Васьків. По прочитанні й прийнятті протоколу з останніх зборів, звітував секретар Відділу Стефан Приймак, який щораз одержує похвали від Головного Уряду за гарну працю у приєднуванні членів. Звіт С. Приймака підтвердив присутнім його завзятість у праці і прихильне ставлення до членів. Він подякував всім за співпрацю і висловив велике вдоволення із відбутої автобусової прогульки до Будинку УНСоюзу в Ню Джерзі та на Союзівку.

Потім звітував голова Контрольної комісії Дмитро Марґолич, який заявив, що книги секретар провадить дуже ясно і докладно, і все знайдено в якнайкращому порядку та запропонував прийняти звіт секретаря та уділити абсолюторію всім урядовцям. Присутні оплесками це зробили, і предсідник попросив мґра Мирона Руснака проводити далі зборами. Вибрано урядовців на 1987 рік: предсідник—Стефан Васьків, заступник предсідника—Петро Волке, секретар—Стефан Приймак, заступник—Ірина Руснак, касієр—Стефан Мартинюк, заступник—Андрій Гривнак. Контрольна комісія: голова—Дмитро Марґолич, члени—Анна Васьків і Анна Завадецька.

В неділю, 25-го січня, на зборах заприсяжено всіх урядовців. Присягу провів почесний предсідник Відділу Константин Шевчук. На пропозицію предсідника вибрано Товариський суд в такому складі: голова—мґр Мирон Руснак і члени—Анна Сохоцька і Микола Завадецький.

Збори закінчилися перекускою, яку гарно і смачно приготовили Текля Приймак і Анна Мороз.

Н. Н.

У Вашінґтоні...

(Закінчення зі стор. 1)

тамент бачить правдиві зміни в СССР, чи тільки косметику режиму М. Горбачова метою якої є піднести престиж Совєтського Союзу в очах західнього світу, Т. Саймонс відповів, що „більшість з нас в Уряді позитивно оцінюють те, що вони там намагаються змінити".

Очевидно, заявив Саймонс, як кожний уряд, Політбюро намагається дати якнайменше, щоб осягнути якнайбільше користи, але ініціятиву М. Горбачова треба оцінювати позитивно, бо жадний совєтський лідер перед ним не відважувався на такий крок змін, підтверджених вже сьогодні деякими фактами. Вже саме ствердження М. Ґорбачова, що 140 звільнених політичних в'язнів є тільки маленькою частиною тих, які змушені сидіти за ґратами чи колючими дротами і, що багато з них взагалі не повинні були бути засудженими за політичні провини, вказує на свого роду самокритику і визнання помилок, що їх допустився режим на протязі десятиріч.

Обидва речники Державного департаменту, Саймонс і Чарлз Е. Редман, перестерігали однак перед передчасною зміною у політиці і засуджували практику прокуратури і поліційних органів СССР, які вимагають від кожнгоо звільненого політичного в'язня підпису під заявою, що вони не будуть більше займатися „антисовєтською аґітацією і пропаґандою". В демократичній системі таку практику називається порушенням прав людини, — заявив Ч. Редман.

Відвідини Я. Сусленського

Українці вітали армію Гітлера, а жиди вітали Сталіна в 1939 році. Обидва вони були союзниками. Українці сподівалися, що Гітлер допоможе їм відновити державну самостійність, жиди сподівалися, що Сталін заанґажує їх в свою адміністрацію і вони зможуть мати більші впливи в СССР.

Гітлер в скорому часі розвіяв серед українців їхні надії. Сталін зачекав на побіду „руського народу" над Гітлером і вже в скорому часі видумав аферу „жидівських лікарів", щоб відновити реалізацію гасла: „Бий жидів, спасай Росію". Та війна не знайшла кінця і сьогодні, навпаки, концентраційні табори в СССР сьогодні переповнені жидівськими й українськими політичними в'язнями, які разом знаходять дійсно спільну мову і думають про співпрацю обох народів на роки, які прийдуть.

Одним із тих політичних в'язнів жидівського походження є теж і Яків Сусленський, основник і голова товариства єврейсько-українських зв'язків в Ізраїлі, співзвучним якому є Українсько-Жидівське Товариство з ЗСА. Яків Сусленський закінчив студії в Одеському університеті на факультетах фізкультури і чужих мов. Тепер він працює в Єрусалимі учителем чужих мов і при тому старається продовжувати співпрацю українців з жидами, яку колись проводив в концентраційному таборі.

Його поява серед українських громадян, зокрема тепер, коли чомусь багато його земляків ширить українофобію серед жидів й інших народів, викликає в українців почуття приязні і надії, що „буде колись краще".

Де є українські „Праведники"?

В часі розмови Я. Сусленського з Сімоном Візенталем у Відні влітку ц. р., Сусленський пропонував Візенталеві зробити таке саме перемир'я з українцями, як він це зробив з поляками. Сімон Візенталь відповів йому, що поляки мають біля 2,000 імен їхніх земляків, що допомагали жидам рятувати життя. Українці такого списка не мають і тому немає підстави для рівного трактування з поляками.

Приглядаючись спискові польських імен Я. Сусленський помітив серед них біля сотні імен, які, мабуть, є українцями. І він приготовив уже список біля 400 імен людей, що були українцями і допомагали жидам. На його думку і правильну — це є доказом про допомогу українців жидам. Це не самохвальба, але пошана до наших людей, які з чисто гуманним мотивів допомагали рятувати життя своїм приятелям чи лише сусідам жидам. А таких було багато. Ми лише не приділяли таким спискам належної ваги. Безпосередньо по війні ми часто зустрічалися з людьми, що рятували жидів і їх, напевно, було не менше, як 2,000. Зрозумілою є теж реакція жидів тут, якщо вони за такими фактами шукають і хочуть про них знати.

Ізраїль і СССР

Митрополит Андрей Шептицький має усі елементи, які дають йому право „Праведника", і ніхто з жидівських діячів цього не заперечує. Однак, як приходить час, щоб його таким визнали, то все знаходяться якісь мнимі перешкоди, щоб цього не зробити. На думку Сусленського, тепер є справа нав'язання дипломатичних відносин між СССР та Ізраїлем. Ізраїль готовий йти на якнайбільші поступки совєтам, щоб це осягнути. Сюди належить погоня за „воєнними злочинцями" далі — недопустити, щоб Митрополит Шептицький був визнанний „Праведником"... Та це ж найвищий достойник Церкви, яку так безпощадно Сталін і його наслідники переслідують. Бажання приподобатися большевикам у деяких жидівських діячів переходить іноді межі всякої „чесної гри".

Маючи на увазі арабський світ, проти якого СССР не піде, ті ілюзії можуть Ізраїлеві дорого коштувати і в кінцевому ефекті нічого не дати, але торгуватись все можна. Тим більше, що жиди хотіли б видобути своїх земляків із совєтського пекла, що не все подобається арабам, бо все таки якесь число з них може поселитися на арабських землях.

Всі ці комплікації доводять до дивного українофобства серед жидів, до боротьби, яку накидають майстри КҐБ, а консеквенції її переходять всякі межі „чесної гри". Однак в кінцевому ефекті можна ту диявольську справу виграти, бо нормально ані жиди, ані українці не знаходять раціональних причин ворогувати. Треба послідовно і вперто ту правду ширити і для неї працювати.

„Українцям часто бракує далекосяжного плянування, вони лише реаґують на поодинокі удари", — сказав Я. Сусленський. І мабуть він не помиляється в тому.

Пресові конференції

Маємо між собою живого свідка, що був разом з нашими рідними в СССР і хоче допомагати ширенню українсько-жидівської приязні, бо це потрібне обом народам і в СССР, і тут. Усвідомивши собі це, нам треба вміти цю ситуацію належно використати для української визвольної справи. Чи ми свідомі вповні того, що маємо до диспозиції і чи вповні те використовуємо для української визвольної справи? Думаю, що не зовсім, і вина тут нас усіх.

Під час його останнього перебування в ЗСА і Канаді в місяці грудні 1986 року і січні 1987 року, Я. Сусленський мав кілька публічних доповідей для слухачів українців і жидів. Такі доповіді були в Торонто, Ню Йорку, Дітройті, Рочестері та Денвері. Зустрічі із вужчими колами наших громад мав він в Морріставн та Соммервіллі. Крім цього, відвідав наших владик — Стефана Сулика та Митрополита Мстислава. Мав дві візити в редакції „Свободи", та кілька зустрічей із жидами, зокрема з новими еміґрантами в Ню Йорку, більшу зустріч з представниками Жидівської ліґи проти знеславлення і Інституту голокосту, що існує при Денверському університеті. Мав теж один виступ на телевізії в Рочестері і, як нас інформували, дуже вдалий й ефективний.

Все це було добре, але можна було зробити ще ефективнішим, якщо б організація цих імпрез була дещо більше праґматично проведена. Можна було пробувати зорганізувати пресову конференцію в Ню Йорку.

На майбутнє добре опрацьований плян, вмілі організатори і ми можемо багато дечого доброго зробити. Це мусять мати на увазі проводи українсько-жидівських товариств. Навіть не зовсім вдало зорганізовані виступи дали, без сумніву, підставу для оптимізму. Є між жидами люди, які готові з нами увійти в діялоги для того, щоб поліпшити українсько-жидівські відносини. Бажання розвивати речевий і корисний діялог для обох сторін є завжди потрібне і нікого не понижує.

Іван Я. Хамуляк

Дорога...

(Закінчення зі ст. 2)

ви входите в світ любови до Бога, до батьківщини, родини й природи". Там і фіялки, і конвалії, метелики й бджілки, равлики й жучки, гриби й яблучка, сонце й снігова хуртовина. Просто цілий дитячий рай, поданий легким, співучим віршом і ілюстрований живо й з фантазією, рукою мисткині Марти Гірняк Воєвідки.

І все разом за 7 дол. плюс 1 дол. на посилку.

Бабусі й дідусі, мами й батьки, вчительки шкіл українознавства, не відмовте діточкам радости, замовляйте книжечку, а ви самі віджиєте, читаючи чудові рядки, й пригадаєте собі своє веселе, безжурне дитинство.

Любов Цегельська

Рочестер, Н. Й.

Помер бл. п. Ф. Кордуба

В дні 21 січня 1987 року відійшов у вічність у Мюнхені, при праці редакторській у друкарні, на 79-му році трудолюбного життя бл. п. редактор Фелікс Кордуба, скромний і працьовитий чоловік, патріот, батько і дідусь. В останніх майже 10-ти роках був він директором друкарні „Логос" і на цьому пості значно причинився до вдержання цієї друкарні, яка потребує модернішого устаткування. В цій друкарні понад сорок років друкується наш тижневик „Християнський голос", друкуються наші наукові видання НТШ, УВУ, УТГІ, УІТ та інші видання, в тому числі і деякі видання наших сусідів — чехів, словаків, румунів, поляків, хорватів.

Покійний був також відомим журналістом, співробітником кількох наших пресових органів на чужині. На окрему увагу заслуговують його статті, критичні огляди і рецензії з воєнно-політичної та сучасної історичної тематики, в тому числі його критичні огляди нашого політичного життя.

Ф. Кордуба народився 28-го травня 1908 року в Тернополі, де провів свої дитячі та юнацькі шкільні роки; там закінчив він гімназію в 1929 році. Пробився в життя як студентський діяч правого націоналістичного напрямку на переломі 1930 років в обставинах спротиву польській колоніяльній політиці в Галичині, що було нелегким завданням. За активну діяльність в рядах ОУН був заарештований і засуджений на 10 років тюрми з чого один рік відбув у відомому концтаборі, Береза Картузька.

Події початку Другої світової війни — польсько-німецька війна в 1939 році, відкрили йому волю і він повернувся до Тернополя в 1941 році, де продовжував вже обережніше свою патріотичну діяльність. В кінці 1943 року вступив у ряди Першої Української Дивізії „Галиччина", з якою вже в липні 1944 року брав участь у боях під Бродами. З рештками дивізії вийшов із оточення, а потім увійшов вже як старшина до Другої дивізії, з якою у вишкільній стадії кінець війни застав його на території Австрії.

В 1946 році переїхав до Баварії, де включився знову у громадське і політичне життя, а від 1951 року жив з родиною у Мюнхені і працював у друкарні, де своєю працею при набиранні, ломці і коректі значно причинився до реґулярної появи тижневика і інших видань. Зокрема в пізніших роках опікувався виданням Енциклопедії Українознавства, окремих Наукових збірників УВУ і УТГІ, а також і виданням „Українського Історика", якого був адміністратором. Сприяв також появі чужих еміґрантських видань, які друкувалися у друкарні „Логос".

Був він довголітнім секретарем Спілки Українських Журналістів в 1961-1968 роках був головою Головної Ради ЦПУЕН. Брав активну участь в інших товариствах, як в Німецько - українському і Польсько-українському товариствах, в Братстві Українських Вояків, Товаристві Політичних в'язнів. Зокрема останніх 10 років, вже на посту директора, значно причинився своєю працею до появи видань НТШ і УВУ і за це йому належить подяка, що з признанням стверджують керівники цих установ.

Всі заходи щодо устійнення і переведення похоронних обрядів зробили дружина і доня покійного. День перед похороном, у понеділок ввечері, 26-го січня, Владика Платон Корниляк в сослуженні отців: Євгена Гарабача, Йоакима Джуджара і Мирона Мольчка відправив Заупокійну Св. Літургію в катедральному храмі св. Андрія і св. Покрови, а відтак соборну Панахиду, до якої прилучився о. архипресвітер Палладій Дубицький.

В часі Богослуження проповідь з прощальними словами і зворушливим співчуттям дружині і родині виголосив о. Євген Гарабач.

Похоронено ред. Ф. Кордубу на новій українській дільниці на Вальдфрідгоф у вівторок, 27-го січня ц.р. Похоронні обряди почалися о год. 10:30 Соборною Панахидою, яку відправили отці: протоархимандрит ЧСВВ д-р Ізидор Патрило, архипресвітер Палладій Дубицький, о. Мирон Мольчко, о. д-р Михайло Іваняк, о. Йоаким Джуджар і о. Євген Гарабач.

З прощальним словом в цвинтарній каплиці виступили: о. М. Мольчко, парох мюнхенської парафії — від Владики Платона, друкарні „Логос" і від парафії; о. архипресвітер Палладій — від УАПЦ, від Владики Анатолія (подякував за друкування квартальника „Наша Церква"), від Владики Володимира та як колишній військовий капелян попрощав покійного як колишнього вояка.

Від побратимів і друзів з ОУН прощав мґр Мирослав Антохій, а від Управи Українського Історичного Товариства, як члена редакційної колеґії журналу „Український Історик" — проф. д-р Теодор Мацьків. Вони висловили співчуття шановній дружині і родині з приводу болючої втрати.

Відтак чисельно зібрана громада, в тому родинно пов'язані баварці, зокрема родина зятя Вільде, та чисельні представники інших народів — поляки, чехи, румуни, хорвати — під жалобний спів „Святий Боже" провожали труну покійного до місця спочинку. Відкритий гріб прикрашував добрий десяток вінків.

Після похоронної відправи над відкритою могилою попрощав покійного редактора Ф. Кордубу від ЦПУЕН і від Товариства Політичних В'язнів мґр А. Мельник.

Так „відлітають сірим шнурком" з-поміж нас вартісні і діяльні одиниці і піснею „Видиш, брате мій" закінчено похоронні відправи.

Покійний зберігав вірність своїм переконанням, був працьовитою людиною і таким залишиться у пам'яті своїх друзів і знайомих.

Б.К.

Ділимося болючою і сумною вісткою, що по довгій і тяжкій недузі відійшов у Вічність в неділю, 15-го лютого 1987 року

бл. п.

ТЕОДОР ЮХИМОВИЧ КУХАРЧУК

THEODORE J. KUCHAR

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж. у вівторок, 17-го лютого 1987 р.

В глибокім смутку:
дружина — ГАННА
сини — ТЕОДОР
АНДРІЙ РОМАН
мама — ВІРА
сестра — КАТЕРИНА ГУЦУЛ з синами:
ЯРОСЛАВОМ з дружиною БОГДАНОЮ та дітьми НАТАЛКОЮ І ОКСАНОЮ
ОЛЕГОМ з дружиною ЛІДОЮ
сваха — ЛІДІЯ ПРИДАТКЕВИЧ

Пам'яті Я. Стасика

У четвер, 25-го грудня 1986 року, в день Різдва Христового, несподівано упокоївся в Бозі в Дітройті, Миш. сл. п. Ярослав Стасик, провідний член Українського Національного Руху, член Організації Українських Націоналістів — ОУН, член Центральної Управи Організації Державного Відродження України (ОДВУ), перший заступник голови Крайового Комітету Українського Визвольного Фонду, відомий член юнії автомобілевих робітників, оборонець українських політичних в'язнів у Совєтському Союзі.



Св. п. Я. Стасик

Я. Стасик відійшов від нас з волі Божої передчасно, переживши тільки 60 літ. Покійний залишив у глибокому смутку дружину Софію, дочку Христину з родиною, синів Степана і Євгена з родинами і Володимира, та родину в Україні, Америці і в Канаді.

З відходом сл. п. Я. Стасика у вічність родина зазнала болючу втрату — мужа, батька і дідуся, а вся українська громада втратила відданого, повного посвяти громадянина.

Ярослав Стасик народився 5-го листопада 1926 року в Рихтичах біля Дрогобича, на землі Івана Франка. Він там виростав, ходив до школи і виховувався на кличах визвольної боротьби українського народу 1917-20 років. Молодим юнаком він включився у визвольну дію нашого народу в Україні. Опинившись на еміґрації, тут в Америці, не зважаючи на тяжку фізичну працю, включився відразу в організоване громадське життя. Став членом УНС, став членом Українського Спортового Товариства „Черник", з згодом довгі роки — членом його управи. Вступив у ряди Організації Державного Відродження України (ОДВУ), щоб тут, на чужині, служити визвольній боротьбі українського народу.

Як член юнії автомобілевих робітників у Дженерал Моторс довгі роки покійний вів акцію оборони українських політичних в'язнів у Совєтському Союзі за допомогою найвищих інстанцій цієї юнії в ЗСА. На крайовій конференції юнії у Лос Анджелесі 2000 делегатів від півтора мільйона членів схвалили резолюцію — протест в обороні українських політичних в'язнів, яку вислали до Президента ЗСА і до Брежнєва. Кілька років тому Я. Стасик повів акцію оборони Ю. Шухевича юнійними чинниками. В листопаді 1986 року він почав оборону Івана Дем'янюка, як колишнього члена юнії в Клівленді. Була намічена зустріч президента юнії з д-ром Я. Сусленським у справі оборони І. Дем'янюка і виготовлення листів до найвищого суду в Ізраїлі. Несподівана смерть сл. п. Я. Стасика не дозволила довести оборону І. Дем'янюка до кінця.

Життєвий шлях покійного був виповнений трудами, змаганнями і боротьбою за особисте, родинне життя і за українське національне життя. Він знав, що боротьба за національне життя ще не закінчена і далі триває. Цій боротьбі, Я. Стасик посвятив все своє життя, повне відданости, жертвенности і творчої праці. Про всеціпу відданість і жертвенність його для допомоги визвольній боротьбі свідчить його остання воля, написана ним в останній день праці, 22-го грудня 1986 року, якою покійний призначив частину придбаного тяжкою працею гроша на Залізний Фонд, пресу і на Патріярхат. В громадській праці відзначився обов'язковим і творчим працівником. Був він людиною скромною, прямолінійною, доброго серця і щирої любови до ближнього і до України.

Похоронні відправи почалися Панахидою у неділю, 28-го грудня 1986 року, в похоронному заведенні „Богай" в Гемтремку, Миш. Велика заля заведення була заповнена подругами Українського Золотого Хреста, членами ОДВУ, УНС та приятелями і знайомими. Панахиду відправляли О.О. Василіяни: о. Севастіян Соболь і о. Демитрій Височанський. Після Панахиди до численних присутніх прощальне слово від ПУН-ОУН і від ІСНО сказав Павло Дорожинський з Канади. Промовець в коротких словах описав життєвий шлях сл. п Ярослава Стасика та підкреслив його шляхетні прикмети великої любови до України і відданої жертвенної праці для визвольної боротьби українського народу.

В понеділок, 29-го грудня, о год. 10-ій ранку почався похорон сл. п. Ярослава в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття П.Д.М. в Гемтремку. З прапорами американським і ОДВУ напереді внесли члени ОДВУ і приятелі домовину до церкви. Заупокійну Службу Божу і похоронні молитви відправив о. Димитрій Височанський, ЧСВВ. В прощальному слові о. Димитрій згадав про душевні вартості покійного і порівняв його до чудової квітки, що прекрасно цвила у городі і що передчасно Господар забрав її до своєї палати.

Після церковних відправ у грудневий зимовий день українська громада великою автокадою (біля 40 авт) відпровадила сл. п. Ярослава Стасика на вічний спочинок на цвинтар „Воскресіння" в Мавнт Клеменсі, Миш. На цвинтарі після короткої відправи „запечатання гробу" Степан Білий попрощав сл. п. Я. Стасика від Центральної Управи Організації Державного Відродження України.

Після похоронів усі поїхали до Українського Культурного Центру у Воррені, де відбулася тризна. Тризну почав молитвою о. Димитрій Височанський, а перепровадженням її зайнявся Степан Білий. Після спожиття трапези С. Білий відчитав прощальне слово від Крайового Комітету Українського Визвольного Фонду в ЗСА. На тризні згадували покійного як людину працьовиту, жертвенну і підкреслювали його відданість для української справи.

На бажання вдови Софії Стасик була проведена збірка на радіогодини ОО. Василіян і „Душа України" в Дітройті. Прощальне слово від 4-го Відділу ОДВУ в Гемтремку, в якому сл. п. Ярослав Стасик був містоголовою, сказав С. Білий і закінчив тризну словами: „Хай шляхетні прикмети сл. п. Ярослава Стасика, відданість, посвята, жертвенність будуть для нас прикладом у дальшій нашій праці, а пам'ять про нього хай залишиться навіки між нами".

З відходом у вічність сл. п. Ярослава Стасика українська громада втратила активного, жертвенного члена, який змагався за краще майбутнє свого народу.

Степан Білий

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 3

Н.Н., Баффало	20.00
Я. Пацлавська, Коледж Парк	20.00
М. Баран, Пратсбург	17.00
Я. Держко, Вінніпеґ	12.00
М. Дмитренко, Дітройт	12.00
Г. Майборода, Вільмінґтон	12.00
Л. Музика, Ірвінґтон	12.00
Д-р В. Онуферко, Джерзі Сіті	12.00
М. Прокопенко, Джерзі Сіті	12.00
д-р Б. Піхурко, Кеймбридж	10.00
І. Шмериковський, Бейсайд	10.00
П. Болонний, Мт. Клеменс	7.00
П. Воінов, Клифтон	7.00
А. Головко, Ст. Пол	7.00
А. Гриник, Сиракюзи	7.00
Л. Гуменюк, Лонг Айленд Сіті	7.00
А. Кедринський, Джерзі Сіті	7.00
В. Кендус, Ню Йорк	7.00
С. Кириленко, Белойт	7.00
Д. Коваль, Чикаго	7.00
Д-р Т. Новосівський, Раквілл	7.00
Б. Рибчук, Норд Колдвел	7.00
К. Панчешіне, Вудбайн	6.00
Т. Пилявка, Чикаго	5.00
В. Самійленко, Свортморе	5.00
Я. Стадник, Мейплвуд	5.00
Й. Труш, Юньйон	5.00
М. Єлиїв, Ню Йорк	4.00
В. Левицька, Ню Йорк	4.00
Е. Лятишевський, Дітройт	4.00
С. Тимяк, Піттсбурґ	3.00
Я. Абрамчук, Міннеаполіс	2.00
М. Бараник, Воррен	2.00
В. Барбадин, Нюарк	2.00
М. Белей, Ню Гейвен	2.00
В. Бойко, Чикаго	2.00
В. Величковський, Блютфілд	2.00
А. Вонторський, Філядельфія	2.00
Е. Горбова, Ст. Пітерсбурґ	2.00
П. Грабович, Вініс	2.00
І. Гринишин, Асторія	2.00
М. Гура, Керґонксон	2.00
Д. Ґулич, Чикаго	2.00
М. Дериш, Віппані	2.00
Е. Держко, Александрія	2.00
В. Єреґа, Ґлен Спей	2.00
М. Захарко, Менвілл	2.00
М. Заяць, Воррен	2.00
Л. Зобнів, Бінґгемптон	2.00
Ю. Зубаль, Ню Гейвен	2.00
В. Калин-Маґмет, С. Орендж	2.00
А. Калинович, Джерзі Сіті	2.00
І. Квік, Філядельфія	2.00
Ф. Кобас, Саґіно	2.00
Й. Ковалів, Міннеаполіс	2.00
Б. Ковалюк, Перт Амбой	2.00
І. Коваль, Амстердам	2.00
Я. Козак, Гантінґтон Велі	2.00
І. Колодій, Джерзі Сіті	2.00
А. Коновал, Арлінґтон Гайтс	2.00
П. Королишин, Норт Порт	2.00
М. Кунка, Бруклин	2.00
М. Лешак, Філядельфія	2.00
В. Луців, Норріставн	2.00
Б. Маланчук, Піттсбурґ	2.00
Е. Марченко, Рівер Едж	2.00
М. Матійчин, Сиракюзи	2.00
І. Миколаєвич, Сиракюзи	2.00
М. Мулькевич, Балтимор	2.00
І. Олійник, Бет	2.00
о. Ю. Осадца, Ґлен Спей	2.00
В. Пастушок, Маркус Гук	2.00
В. Пеленський, Парсипані	2.00
о. В. Покотило, С. Бавнд Брук	2.00
Й. Постоловський, Дірборн	2.00
М. Прибильський, Озон Парк	2.00
В. Припін, Філядельфія	2.00
Н. Світлична, Ірвінґтон	2.00
В. Сенежак, Вест Орендж	2.00
Ю. Сквіртнянська, Вудгейвен	2.00
М. Слабий, Юньйондейл	2.00
М. Славятинський, Філядельфія	2.00
П. Стадник, Рочестер	2.00
Я. Степанків, Стемфорд	2.00
М. Тимчишин, Чикаго	2.00
М. Томків, Чикаго	2.00
М. Тотос, Редінґ	2.00
В. Третяк, Вудгейвен	2.00
Ю. Федечко, Колюмбус	2.00
І. Федчишин, Дітройт	2.00
Б. Флюнт, Воррен	2.00
о. Т. Форостій, Норт Порт	2.00
І. Чайка, Філядельфія	2.00
В. Чайковський, Морріс Плейнс	2.00
А. Чепига, Бостон	2.00
Р. Чорнобіль, Рочестер	2.00
С. Чорномаз, Юньйон	2.00
А. Шендюх, Ведерсфілд	2.00
Т. Шестак, Піттсбурґ	2.00
І. Яцків, Чикаго	2.00

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОНУФРІЙ СОКІЛ, член УНС Відд. 502-го ім. С. Петлюри в Гаффорді, Саск., Канада, помер 3-го грудня 1986 року на 86-му році життя. Нар. 1900 року в селі Зелений Город, Зах. Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, дочку Зоню, сина Ореста, двох внуків і дві сестри в Україні. Похорон відбувся 8-го грудня 1986 року на українському католицькому цвинтарі в Гаффорді, Саск.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ РОМАНЧУК, член УНС Відд. 476-го ім. Св. Михаїла в Гадзоні, Н.Й., померла 24-го січня 1987 року на 94-му році життя. Нар. 7-го квітня 1892 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку доньок Анну Романчук і Теклю Гурту з мужем Іваном, 9 внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 27-го січня 1987 року на цвинтарі Сідар Парк у Гадзоні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Ришард Гірняк, секр.

МАРІЯ ЛЕХИЦЬКА, член УНС Відд. 204-го ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й., померла 4-го листопада 1986 року на 88-му році життя. Нар. 6-го жовтня 1898 року в селі Добра Шляхоцка коло Сянока, Зах. Україна. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку племінника Михайла і дальшу родину. Похорон відбувся 6-го листопада 1986 року на цвинтарі в Сяноку.

Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Заліпський, секр.

ІВАН КРАВЦІВ, член УНС Відд. 12-го Т-ва „Гомін" в Гартфорді, Кт., помер 24-го грудня 1986 року на 42-му році життя. Нар. 1944 року в Німеччині. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Петра, батька і матір і брата Василя з дружиною. Похорон відбувся 29-го грудня 1986 року на цвинтарі Св. Марії в Ню Бритен, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Лучкан, секр.

ІЛЬКО ПЕРЧИШИН, капітан американської армії, член УНС Відд. 345-го ім. Б. Хмельницького в Міннеаполісі, Мінн. помер 19-го грудня 1986 року на 68-му році життя. Нар. 7-го лютого 1918 року в Ню Йорку. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку дружину Любу, донечкуНаталку, сина Ілька, внука Еріка, сестру та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 23-го грудня 1986 року на військовому цвинтарі Форт Снелінг в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Каркоць, секр.

СТЕФАН МОНЧАК, член УНС Відд. 427-го ім. І. Франка в Ст. Какаринс, Онт. Канада, помер 14-го грудня 1986 року на 80-му році життя. Нар. 1906 року в Україні. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Евдокію, дочок Віру і Христину, брата в Америці, близьку і дальшу родину в Канаді й Европі. Похорон відбувся 17-го грудня 1986 року на цвинтарі Вікторіян Ловн в Ст. Катеринс, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Дяків, секр.

ПАВЛИНА ПІДУСТРА, член УНС Відд. 204-го Т-ва ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й., померла 19-го січня 1987 року на 62-му році життя. Нар. 1925 року в Стрілиськах Старих в Україні. Членом УНС стала 1968 року. Залишила у смутку синів Вілліяма і Михайла; дочок — Гелен і Марію, 7-ох внуків і двох братів Миколу і Юрія Мирка. Похорон відбувся 22-го січня 1987 року на цвинатарі Ґейтс оф Гевен в Валгала, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Заліпський, секр.

ІВАН ПАТУЛЯК, член УНС Відд. 70-го в Джерзі Сіті, Н.Дж., помер 22-го січня 1987 року на 80-му році життя. Нар. 30-го червня 1906 року в Піттсбурґу, Па. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку джружину Розу, доньок Катерину Кенті і Єлисавету Бурке; сина Івана мол. і п'ятеро внуків. Похорон відбувся 22-го січня 1987 року на українському катол. цвинтарі Говплон у Перт Амбою, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

МАРІЯ ОБЖАНСЬКА, член УНС Відд. 332-го Б-ва Св. Арх. Михаїла в Рерітан, Н.Дж., померла 5-го січня 1987 року на 89-му році життя. Членом УНС стала 1923 року. Залишила у смутку доньку Гелен Кінні, синів Івана і Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі св. Бернарда.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го БЕРЕЗНЯ 1987 р.

Омага, Небраска. Річні загальні збори Т-ва Карпати 356-го Відд., о год. 3-ій по пол. в приміщенні церковної домівки. Проситься членство прибути на збори, вислухати звіти та вибрати управу на 1987 р. — Управа.